

eul_wid: lxq-aa

Διογένης Βαβυλώνιος · Diogenes of Babylon

Testimonies and Fragments

Μαρτυρίαι καὶ Ἀποσπάσματα

Period: Ἑλληνιστική Hellenistic
Dialect: Κοινή φιλοσοφική Philosophical Koine
Domain: Φιλοσοφία Philosophy
Format: Συναγωγή Collection
Affiliation: Stoic

¹ Galenus hist. philos. 3 (p. 600, 10 Diels).

τοῦ δὲ (scil. Chrysippi) Διογένης ὁ Βαβυλώνιος ἀκροατὴς γεγονὼς Ἀντιπάτρου καθηγητῆς γέγονε.

² Strabo XVI p. 743.

πάλαι μὲν οὖν ἡ Βαβυλὼν ἦν μητρόπολις τῆς Ἀσσυρίας, νῦν δὲ Σελεύκεια ἡ ἐπὶ τῷ Τίγρει λεγομένη. — ὥσπερ δὲ Βαβυλωνίαν τὴν χώραν καλοῦμεν, οὕτω καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐκεῖθεν Βαβυλωνίους καλοῦμεν, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ δὲ Σελευκείας ἦττον, κἂν ἐκεῖθεν ᾧσι, καθάπερ Διογένη τὸν Στωϊκὸν φιλόσοφον. Diogenes Laërtius VI 81. τέταρτος (scil. γέγονε Διογένης) Στωϊκός, γένος Σελευκεύς, καλούμενος δὲ Βαβυλώνιος διὰ τὴν γειτονίαν.

³ Index Stoic. Herc. col. XLVIII.

(γ)νώρι(μοι) δ' α(ὐτο)ῦ γεγόνασιν Διο γέν(ης) Ἀρτεμιδώρου Σε(λευκε)ῦς (ἀπ)ὸ Τίγριος ὁ (παραλαβὼν Ζή)νωνος τὴν (σχολήν

⁴ Lucian. Macrob. 20.

Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα (scil. ἔτη ἔζησεν

⁵ Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 2.

τίς οὖν μᾶλλον ἐν τῷ σχολαστικῷ βίῳ τούτῳ κατεγήρασεν ἢ Χρύσιππος καὶ Κλεάνθης καὶ Διογένης καὶ Ζήνων καὶ Ἀντίπατρος; οἳ γε καὶ τὰς αὐτῶν κατέλιπον πατρίδας οὐδὲν ἐγκαλοῦντες, ἀλλ' ὅπως καθ' ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ ζωστῆρος σχολάζοντες καὶ φιλολογοῦντες διάγωσιν.

⁷ Plutarchus de vita Catonis 22.

ἦδη δὲ αὐτοῦ γέροντος γεγονότος πρέσβεις Ἀθήνηθεν ἦλθον εἰς Ῥώμην οἱ περὶ Καρνεάδην τὸν Ἀκαδημαϊκὸν καὶ Διογένη τὸν Στωϊκὸν φιλόσοφον, καταδίκην τινὰ παραιτησόμενοι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἣν ἐρήμην ὦφλον Ὀρωπίων μὲν διωξάντων, Σικυωνίων δὲ καταψηφισαμένων, τίμημα τάλαντων πεντακοσίων ἔχουσιν. εὐθύς οὖν οἱ φιλολογώτατοι τῶν νεανίσκων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἵεντο καὶ συνῆσαν ἀκροώμενοι καὶ θαυμάζοντες αὐτούς.

¹¹ Ind. Stoic. Herc. col. LI. —

χου τῆς Τρωάδος Ἀλεξανδρείας Παναίτιος Νικαγόρου Ῥόδιος Μνήσαρχος Ὀνησίμου Ἀθηναῖος Δάρδα(νος) Ἀνδρομάχου Ἀ(θηναῖ)ος Ἀπολλόδω(ρος Σελευ) κεύ(ς) ἀπὸ Τ(ίγριος Βόη)θος Σιδώ(νιος Diogenes Laërt. VII 29. Ζηνόδοτος ὁ Στωϊκός, Διογένους μαθητής (epigramma fecit in Zenonem Citiensem). Ps. Scymnus v. 10 τῶν Ἀττικῶν τις γνησίων τε φιλολόγων, γεγωνὶς ἀκουστής Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ, συνεσχολακῶς δὲ πολὺν Ἀριστάρχῳ χρόνον συνετάξατ' ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς ἀλώσεως χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν χρόνου.

12 *Ind. Stoic. Herc. col. LII.*

θυ γατρὸς υἱὸς ἐγένετο δὲ (κ)αὶ Ἀρεοπαγίτης οὗτος Ἀπολλωνίδης Σμυρναῖος Χρῦσερμ(ος) Ἀλεξανδρεὺς τῆς πρὸς Αἴγυπ(τον)· Διονύσιος Κυρηναῖος. οὗτ(ος δὲ) καὶ γεω(μέ)τρης (ἦν ἄ)ριστος, ὁ καὶ ἀντ(ι)γ(ρά)ψας Δημητρίῳ τῷ (ρή)τορι τῷ π(ρὸς τοὺς γεωμέτρους γράψαντι)?

16 *Diog. Laërt. VII 39.*

Τριμερῇ φασιν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον· εἶναι γὰρ αὐτοῦ τὸ μὲν τι φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ λογικόν. οὕτω δὲ πρῶτος διεῖλε Ζήνων ὁ Κιτιεύς· —καὶ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος.

17 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 55.*

ἔστι δὲ φωνὴ ἄηρ πεπληγμένος ἢ τὸ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς, ὥς φησι Διογένης ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῇ περὶ τῆς φωνῆς τέχνῃ. <καὶ> ζῶου μὲν ἐστὶ φωνὴ ἄηρ ὑπὸ ὀρμῆς πεπληγμένος, ἀνθρώπου δὲ ἐστὶν ἔναρθρος καὶ ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένη, ὥς ὁ Διογένης φησὶν, ἥτις ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν τελειοῦται.

18 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 55.*

καὶ σῶμα δ' ἐστὶν ἡ φωνὴ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς, ὥς φησιν Ἀρχέδημος—καὶ Διογένης καὶ Ἀντίπατρος· πᾶν γὰρ τὸ ποιοῦν σῶμά ἐστι ποιεῖ δὲ ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων.

19 *Simplicius in Aristot. Phys. p. 426, 1 Diels.*

καὶ οἱ ἀέρα δὲ πεπληγμένον τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ὥσπερ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος, ἀμαρτάνουσι. σῶμα γὰρ οὕτως ἔσται ἡ φωνή, εἴπερ ἐν γένει τῷ ἀέρι ἐστί, καὶ τὸ πεπονθός, τουτέστι τὸν πεπληγμένον ἀέρα, ἀντὶ τοῦ πάθους, ὅπερ ἐστὶν ἡ πληγὴ, ἀποδιδόασιν.

20 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 56.*

Λέξις δὲ ἐστὶ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς, ὥς φησιν ὁ Διογένης, φωνὴ ἐγγράμματος, οἷον „ἡμέρα“. λόγος δὲ ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένη, <οἷον „ἡμέρα ἐστί“>. διάλεκτος δὲ ἐστὶ λέξις κεχαραγμένη ἐθνικῶς τε καὶ Ἑλληνικῶς ἢ λέξις ποταπὴ, τουτέστι ποιά κατὰ διάλεκτον, οἷον κατὰ μὲν τὴν Ἀτθίδα „θάλαττα“, κατὰ δὲ τὴν Ἰάδα „ἡμέρη“. τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα. τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα, <τό τε στοιχεῖον> ὃ τε χαρακτήρ τοῦ στοιχείου καὶ τὸ ὄνομα, οἷον „ἄλφα“. φωνήεντα δὲ ἐστὶ τῶν στοιχείων ἐπτά· α, ε, η, ι, ο, υ, ω. ἄφωνα δὲ ἔξ· β, γ, δ, π, κ, τ. διαφέρει δὲ φωνὴ καὶ λέξις, ὅτι φωνὴ μὲν καὶ ὁ ἥχος ἐστὶ, λέξις δὲ τὸ ἔναρθρον μόνον. λέξις δὲ λόγου διαφέρει, ὅτι λόγος ἀεὶ σημαντικός ἐστι, λέξις δὲ καὶ ἀσήμαντος, ὥς ἡ „βλίτυρι“, λόγος δὲ οὐδαμῶς. διαφέρει δὲ καὶ τὸ λέγειν τοῦ προφέρεσθαι· προφέρονται μὲν γὰρ αἱ φωναί, λέγεται δὲ τὰ πράγματα, ἃ δὴ καὶ λεκτὰ τυγχάνει.

21 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 57.*

τοῦ δὲ λόγου ἐστὶ μέρη πέντε, ὥς φησι Διογένης τε ἐν τῷ περὶ φωνῆς καὶ Χρύσιππος ὄνομα, προσηγορία, ῥῆμα, σύνδεσμος, ἄρθρον.

22 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 58.*

ἔστι δὲ προσηγορία μὲν, κατὰ τὸν Διογένην, μέρος λόγου σημαῖνον κοινὴν ποιότητα, οἷον „ἄνθρωπος“, „ἵππος“. ὄνομα δὲ ἐστὶ μέρος λόγου δηλοῦν ἰδίαν ποιότητα, οἷον Διογένης, Σωκράτης. ῥῆμα δὲ ἐστὶ μέρος λόγου σημαῖνον ἀσύνθετον κατηγορημα, ὥς ὁ Διογένης, ἢ, ὥς

τινες, στοιχεῖον λόγου ἄπτωτον σημαῖνόν τι συντακτὸν περί τινος ἢ τινῶν, οἷον „γράφω“ „λέγω“. σύνδεσμος δέ ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον, συνδοῦν τὰ μέρη τοῦ λόγου. ἄρθρον δέ ἐστι στοιχεῖον λόγου πτωτικόν, διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων καὶ τοὺς ἀριθμούς· οἷον „ὁ, ἡ, τό, οἱ, αἱ, τά

23 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 62.*

ἀμφιβολία δέ ἐστι λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος, ὥσθ' ἅμα τινὰ πλείονα ἐκδέξασθαι κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν, οἷον „αὐλήτρις πέπτωκε“. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς τὸ μὲν τοιοῦτον „οἰκία τρις πέπτωκε“, τὸ δὲ τοιοῦτον „αὐλήτρια πέπτωκε

24 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 59.*

ἄρεται δὲ λόγου εἰσὶ πέντε. ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρέπον, κατασκευή. ἑλληνισμὸς μὲν οὖν ἐστι φράσις ἀδιάπτωτος ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ εἰκαῖα συνηθεία. σαφήνεια δέ ἐστι λέξις γνωρίμως παριστᾶσα τὸ νοούμενον. συντομία δέ ἐστι λέξις αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα περιέχουσα πρὸς δήλωσιν τοῦ πράγματος. πρέπον δέ ἐστι λέξις οἰκεία τῷ πράγματι. κατασκευή δέ ἐστι λέξις ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμόν. ὁ δὲ βαρβαρισμός, ἐκ τῶν κακιῶν, λέξις ἐστὶ παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιομένων Ἑλλήνων. σολοικισμός δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος.

25 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 60.*

γένος δέ ἐστι πλείονων καὶ ἀναφαιρέτων ἐννοημάτων σύλληψις, οἷον „ζῶν“· τοῦτο γὰρ περιέλιπε τὰ κατὰ μέρος ζῶα. ἐννόημα δέ ἐστι φάντασμα διανοίας, οὔτε τι ὄν οὔτε ποιόν, ὥσανεὶ δὲ τι ὄν καὶ ὥσανεὶ ποιόν· οἷον γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος. εἶδος δέ ἐστι τὸ ὑπὸ γένους περιεχόμενον, ὡς ὑπὸ τοῦ ζώου ὁ ἄνθρωπος περιέχεται. γενικώτατον δέ ἐστὶν ὃ γένος ὃν γένος οὐκ ἔχει, οἷον τὸ ὄν. εἰδικώτατον δέ ἐστὶν ὃ εἶδος ὃν εἶδος οὐκ ἔχει, ὥσπερ ὁ Σωκράτης. διαίρεσις δέ ἐστι γένους ἢ εἰς τὰ προσεχῆ εἶδη τομῇ, οἷον „τῶν ζώων τὰ μὲν ἐστὶ λογικά, τὰ δὲ ἄλογα.“ ἀντιδιαίρεσις δέ ἐστι γένους εἰς εἶδος τομῇ κατὰ τούναντίον, ὡς ἂν κατὰ ἀπόφασιν, οἷον „τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ, τὰ δ' οὐκ ἀγαθὰ.“ ὑποδιαίρεσις δέ ἐστι διαίρεσις ἐπὶ διαιρέσει, οἷον „τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ, τὰ δ' οὐκ ἀγαθὰ· καὶ τῶν οὐκ ἀγαθῶν τὰ μὲν ἐστὶ κακά, τὰ δὲ ἀδιάφορα.“ μερισμός δέ ἐστι γένους εἰς τόπους κατὰτάξις, ὡς ὁ Κρίνις· οἷον „τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν ἐστὶ περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ περὶ σῶμα.

26 *Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 71.*

τῶν δ' οὐχ ἀπλῶν ἀξιωματῶν συνημμένον μὲν ἐστὶν, ὡς ὁ Χρύσιππος ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς φησι καὶ Διογένης ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ, τὸ συνεστὸς διὰ τοῦ „εἶ“ συναπτικοῦ συνδέσμου· ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀκολουθεῖν τὸ δεύτερον τῷ πρώτῳ, οἷον „εἶ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι.

27 *Philo de incorrupt. mundi 15 p. 248 Bern. p. 25, 3 Cumont.*

λέγεται δὲ καὶ Διογένης ἡνίκα νέος ἦν συνεπιγραφάμενος τῷ δόγματι τῆς ἐκπυρώσεως ὁψὲ τῆς ἡλικίας ἐνδοιάσας ἐπισχεῖν.

28 *Aëtius II 32, 4 (DG p. 364 a 1)*

(τὸν μέγαν ἐνιαυτόν:) Ἡράκλειτος ἐκ μυρίων ὀκτακισχιλίων ἐνιαυτῶν ἡλιακῶν. Διογένης ὁ Στωϊκὸς ἐκ πέντε καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων ἐνιαυτῶν τοσοῦτων, ὅσος ἦν ὁ καθ' Ἡράκλειτον ἐνιαυτός.

29 *Galenus de Hipp. et Plat. dogm. II 5 p. 201 Mü.*

καὶ μὴν ὁ θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν λόγος ὁ Ζήνωνος, ὃν καὶ πρῶτον ἀπάντων ἔγραψεν ἐν τῷ περὶ τοῦ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικοῦ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος, —εἴση δ' ἐναργέστερον, εἰ παραγράψαιμεν αὐτόν, ἔχει γὰρ ὧδε. „Φωνὴ διὰ φάρυγγος χωρεῖ. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου χωροῦσα, οὐκ ἂν διὰ φάρυγγος ἐχώρει. ὅθεν δὲ λόγος, καὶ φωνὴ ἐκεῖθεν χωρεῖ. λόγος δὲ ἀπὸ

διανοίας χωρεῖ, ὥστ' οὐκ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐστὶν ἡ διάνοια.“ τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτον λόγον Διογένης οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐρωτᾷ λέξιν, ἀλλ' ὥδε: „Ὅθεν ἐκπέμπεται ἡ φωνή, καὶ ἡ ἔναρθρος, οὐκοῦν καὶ ἡ σημαίνουσα ἔναρθρος φωνὴ ἐκεῖθεν. τοῦτο δὲ ὁ λόγος, καὶ λόγος ἄρα ἐκεῖθεν ἐκπέμπεται, ὅθεν καὶ ἡ φωνή. ἡ δὲ φωνὴ οὐκ ἐκ τῶν κατὰ τὴν κεφαλὴν τόπων ἐκπέμπεται, ἀλλὰ φανερώς ἐκ τῶν κάτωθεν μᾶλλον. ἐκφανὴς γοῦν ἐστὶ διὰ τῆς ἀρτηρίας διεξιούσα. καὶ ὁ λόγος ἄρα οὐκ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐκπέμπεται, ἀλλὰ κάτωθεν μᾶλλον. ἀλλὰ μὴν κάκεῖνο ἀληθὲς τὸ τὸν λόγον ἐκ τῆς διανοίας ἐκπέμπεσθαι. ἔνιοι γοῦν καὶ ὀριζόμενοι αὐτὸν φασὶν εἶναι φωνὴν σημαίνουσαν, ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένην· καὶ ἄλλως δὲ πιθανὸν ὑπὸ τῶν ἐννοιῶν ἐνσεσημασμένον τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ οἷον ἐκτετυπωμένον ἐκπέμπεσθαι τὸν λόγον, καὶ παρεκτείνεσθαι τῷ χρόνῳ κατὰ τε τὸ διανοεῖσθαι καὶ τὴν κατὰ τὸ λέγειν ἐνέργειαν. καὶ ἡ διάνοια ἄρα οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλ' ἐν τοῖς κατωτέρω τόποις, μάλιστα πῶς περὶ τὴν καρδίαν.“ τοιοῦτος μέντοι καὶ ὁ τοῦ Διογένης λόγος, ἔμπαλιν ἢ κατὰ τὸν τοῦ Ζήνωνος εἰς μῆκος ῥήσεων ἐκτεταμένος, ὥστε ἐκεῖνῳ μὲν ἐλλείπειν τινὰ τῶν ἀναγκαίων ἀξιωματῶν, πλεονάζειν δὲ τούτῳ.

30 *Galen de H. et Plat. dogm. II 8 (110) p. 246 Mü.*

οὐκοῦν οὔτε τούτων τῶν λόγων ἰσχυρὸς οὐδεὶς, οὔθ' ὅταν ὁ Διογένης εἴπῃ: „ὁ πρῶτον τροφῆς καὶ πνεύματος ἀρύεται, ἐν τούτῳ ὑπάρχει τὸ ἡγεμονικόν, ὃ δὲ πρῶτον τροφῆς καὶ πνεύματος ἀρύεται, ἡ καρδία.“ — *ibid.* Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἑαυτοῦ τοῖς λόγοις ἐχρήσατο. „Τό, φησί, κινοῦν τὸν ἄνθρωπον τὰς κατὰ προαίρεσιν κινήσεις ψυχικὴ τίς ἐστὶν ἀναθυμίασις, πᾶσα δὲ ἀναθυμίασις ἐκ τῆς τροφῆς ἀνάγεται, ὥστε τὸ κινοῦν πρῶτον τὰς κατὰ προαίρεσιν κινήσεις καὶ τὸ τρέφον ἡμᾶς ἀνάγκη ἐν καὶ ταῦτόν εἶναι.“ ὅταν ταῦτα ὁ Διογένης γράφῃ, περὶ μὲν τοῦ τὴν οὐσίαν εἶναι τῆς ψυχῆς ἀναθυμίασιν, εἴτ' οὖν ἐκ τροφῆς εἴτ' ἐκ πνεύματος, οὐδὲν ἔν γε τῷ παρόντι φήσομεν ἀμφισβητεῖν, ἵνα μὴ τὰ πάντα λυπῶμεν τὸν ἄνδρα *etc. paulo post*: Καὶ αὐτὸς ἐπιλανθανόμενος τῶν οἰκείων δογμάτων αἰμά φησιν εἶναι τὴν ψυχὴν, ὡς Ἐμπεδοκλῆς καὶ Κριτίας ὑπέλαβον. εἰ δέ γε ἔποιτο Κλεάνθει καὶ Χρυσίππῳ καὶ Ζήνωνι, τρέφεσθαι μὲν ἐξ αἵματος φήσας τὴν ψυχὴν, οὐσίαν δ' αὐτῆς ὑπάρχειν τὸ πνεῦμα, πῶς ἔτι ταῦτόν ἔσται τὸ τρέφον καὶ τὸ κινοῦν, εἴπερ τρέφει μὲν τὸ αἶμα, κινεῖ δὲ τὸ πνεῦμα;

31 *Aëtius I 7, 17 (DG p. 302 b 15).*

Διογένης καὶ Κλεάνθης καὶ Οἰνοπίδης τὴν τοῦ κόσμου ψυχὴν (*scil.* θεὸν ἀπεφήναντο

32 *Sextus adv. math. IX 133.*

Ζήνων δὲ καὶ τοιοῦτον ἡρώτα λόγον· „τοὺς θεοὺς εὐλόγως ἂν τις τιμῶῃ· τοὺς δὲ μὴ ὄντας οὐκ ἂν τις εὐλόγως <τιμῶῃ>· εἰσὶν ἄρα θεοί.“ ὦ λόγῳ τινὲς παραβάλλοντες φασί: „τοὺς σοφοὺς ἂν τις εὐλόγως τιμῶῃ· τοὺς δὲ μὴ ὄντας οὐκ ἂν τις εὐλόγως τιμῶῃ· εἰσὶν ἄρα σοφοί.“ ὅπερ οὐκ ἤρεσκε τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, μέχρι τοῦ νῦν ἀνευρέτου ὄντος τοῦ κατ' αὐτοὺς σοφοῦ. ἀπαντῶν δὲ πρὸς τὴν παραβολὴν Διογένης ὁ Βαβυλώνιος τὸ δευτερόν φησι λῆμμα τοῦ Ζήνωνος λόγου τοιοῦτον εἶναι τῇ δυνάμει „τοὺς δὲ μὴ πεφυκότας εἶναι οὐκ ἂν τις εὐλόγως τιμῶῃ.“ τοιούτου γὰρ λαμβανομένου δηλὸν ὡς πεφύκασιν εἶναι θεοί. εἰ δὲ τοῦτο, καὶ εἰσὶν ἤδη. εἰ γὰρ ἅπαξ ποτὲ ἦσαν, καὶ νῦν εἰσὶν, ὥσπερ εἰ ἄτομοι ἦσαν, καὶ νῦν εἰσὶν. ἀφθαρτα γὰρ καὶ ἀγέννητα τὰ τοιαῦτά ἐστι κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν σωμάτων· διὸ καὶ κατὰ ἀκόλουθον ἐπιφορὰν συνάξει ὁ λόγος· οἱ δὲ γε σοφοὶ οὐκ ἐπεὶ πεφύκασιν εἶναι, ἤδη καὶ εἰσὶν.

33 *Philodemus de pietate 15 (DG p. 548 b 14).*

Δ (ι)ογένης δ' ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τ (ὀ)ν κ(ό)σμον γράφει τῷ Δ(ι)τ(ὸ)ν αὐτὸν ὑπάρ(χει)ν ἢ περιέχε(ιν τὸ)ν Δία κ(αθ)άπε(ρ) ἄνθρωπ(ον) ψ(υ)χή(ν)· καὶ τὸ(ν ἥλι)ον μ(έν) Ἀπόλλ(ω), τ(ὴν) δ(ὲ σε)λήνη(ν Ἄρ)τ(ε)μι(ν καὶ) π(α)ιδ(αριῶ)δες εἶν(αι) θε(ο)ὺς ἀ(ν)θρωποε(ι)δεῖς λ(έγει)ν καὶ ἀδύνατον. (εἰ)ν(αί) τε τοῦ Διὸς τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν

διατετα(κ)ὸς Ποσειδῶνα, τὸ δ' εἰς (τ)ὸν ἄερα Ἦραν, καθάπερ κ(αὶ τὸν Πλά)τωνα λέγειν, ὥσ(τ' ἐ)ὰν πολλάκις „ἄήρ“ (λ)έγη τις ἐρεῖν „Ἦρα“, τὸ δ' εἰς τὸ(ν) α <ἰθ> ἔρα Ἀθηνᾶν τοῦτο γὰρ λέ(γε)σθαι τὸ „ἐκ τῆς (κεφα)λῆς“ καὶ „Ζεὺς ἄρρην Ζεὺς θῆλυς“. τινὰς δὲ τῶν Στωϊκῶν φάσκειν, ὅτι τὸ ἡγεμονικὸν ἐν τῇ κ(ε)φαλῇ φρόνησιν γὰ(ρ) εἶναι, διὸ καὶ Μῆτιν καλεῖσθαι· Χρύσιππον δ' ἐν τῷ στή(θ)ει τὸ ἡγεμονικὸν (ε)ἶναι κάκει τῇ(ν Ἀθ)ηνᾶν γεγονένα(ι) φρόνησιν οὔσαν, τῷ (δ)ὲ τ(ῇ)ν φωνήν ἐκ τῆς (κ)εφαλῆς ἐκκρίνεσθαι (λέ)γειν ἐκ τῆς (κ)εφα(λ)ῆς, ὑπὸ δὲ Ἦ(φ)αῖο(του δι)ότι τ(έ)χνη(ι γί)νεθ' ἡ φρόνησις, καὶ Ἀθηνᾶν μὲν ο(ἶ)ον Ἀθ(ρη)νᾶν εἰρῆσθαι, (Τριτω)νίδα δὲ καὶ Τρ(ιτογέν)ειαν διὰ τὴν φρόνησιν ἐκ τριῶν συνεστηκέναι λόγων, τῷ(ν) φ(υσικῶ)ν καὶ τῷ(ν ἡ)θικῶ(ν κ)αὶ τῶν λογικῶν. καὶ τὰς ἄλλας δ' αὐτ(ῆς) προσ(ηγορ(ί)ας καὶ τὰ φορήματα μάλα καταchrύσως τῇ φρονήσει συνοικειοῖ.

38 *Diog. Laërt VII 84.*

τὸ δὲ ἡθικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας διαιροῦσιν (ipsam partitionem vide III p. 3, 1). καὶ οὕτω δ' ὑποδιαίρουσιν οἱ περὶ Χρύσιππον—καὶ Διογένην

39 *Arrianus Epict. dissert. II 19, 13.*

„τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ, τὰ δὲ κακὰ, τὰ δ' ἀδιάφορα. ἀγαθὰ μὲν οὖν αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν, κακὰ δὲ κακίαι καὶ τὰ μετέχοντα κακίας, ἀδιάφορα δὲ τὰ μεταξὺ τούτων, πλοῦτος, ὑγίεια, ζωὴ, θάνατος, ἡδονή, πόνος.“ πόθεν οἶδας; „Ἑλλάνικος λέγει ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς.“ τί γὰρ διαφέρει τοῦτο εἰπεῖν ἢ ὅτι Διογένης ἐν τῇ ἡθικῇ ἢ Χρύσιππος ἢ Κλεάνθης.

43 *Epiphanius adv. haeres. III 40 (DG p. 593, 5).*

Διογένης ὁ Βαβυλώνιος ἔλεγε τὰ σύμπαντα συνίστασθαι ἐξ ἡδονῆς.

44 *Stobaeus ecl. II 75, 11 W.*

τὸ δὲ τέλος ὁ μὲν Ζήνων οὕτως ἀπέδωκε „τὸ ὁμολογουμένως ζῆν“ —οἱ δὲ μετὰ τοῦτον προσδιαρθροῦντες οὕτως ἐξέφερον— Διογένης δὲ „εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ.

45 *Diog. Laërt. VII 88 (antecessit Zenonis, Cleanthis, Chrysippi de fine bonorum explicatio).*

ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ρητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ.

46 *Clemens Alex. Stromat. II 21 p. 179 Sylb., I p. 497 Pott.*

< Διογένης δὲ ὁ Βαβυλώνιος τὸ τέλος > ἐν τῷ εὐλογιστεῖν [ὅ] ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ κεῖσθαι ὑπελάμβανεν.

47 *Stobaeus ecl. II 84, 4 W.*

Τὴν δὲ δόσιν φησὶν ὁ Διογένης κρίσιν εἶναι, ἐφ' ὅσον κατὰ φύσιν ἐστὶν ἢ ἐφ' ὅσον χρεῖαν τῇ φύσει παρέχεται. Τὸ δὲ „δοκιμαστοῦ“, οὐχ ὥς λέγεται τὰ πράγματα δοκιμαστὰ παραλαμβάνεσθαι, ἀλλ' ὥς δοκιμαστήν φαμεν εἶναι τὸν τὰ πράγματα δοκιμάζοντα· τῆς οὖν ἀμοιβῆς τὸν τοιοῦτόν φησι δοκιμαστήν εἶναι. Καὶ ταύτας μὲν τὰς δύο ἀξίας καθ' ἃς λέγομέν τινα τῇ ἀξίᾳ προῆχθαι, τρίτην δὲ φησιν εἶναι, καθ' ἣν φαμεν ἀξιώμα τινα ἔχειν καὶ ἀξίαν, ἥπερ περὶ ἀδιάφορα οὐ γίνεται, ἀλλὰ περὶ μόνα τὰ σπουδαῖα. Χρῆσθαι δ' ἡμᾶς φησιν ἐνίοτε τῷ ὀνόματι τῆς ἀξίας ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλοντος ὥς ἐν τῷ τῆς δικαιοσύνης ὄρω παρείληπται, ὅταν λέγηται εἶναι „ἕξις ἀπονεμητικὴ τοῦ κατ' ἀξίαν ἐκάστω“. ἔστι γὰρ οἶον τοῦ ἐπιβάλλοντος ἐκάστω.

48 *Stobaeus ecl. II 64, 13 W.*

Διττῶς δὲ φησιν ὁ Διογένης λέγεσθαι τὰ δι' αὐτὰ αἰρετά, <τὰ> καὶ τελικῶς αἰρετά, ὥς ἔχει τὰ ἐν τῇ προειρημένη διαιρέσει κατατεταγμένα, τὰ δὲ ὅσα ἐν αὐτοῖς ἔχει τὴν αἰτίαν τοῦ αἰρετά εἶναι, ὅπερ παντὶ ἀγαθῷ ὑπάρχει.

52 *Athenaeus IV 168e.*

Διογένης δ' ὁ Βαβυλώνιος ἐν τοῖς περὶ Εὐγενείας „τὸν Φωκίωνος υἱόν, φησί, Φῶκον οὐκ ἦν ὃς οὐκ ἐμίσει Ἀθηναίων. καὶ ὁπότε ἀπαντήσεί τις αὐτῷ ἔλεγεν ὦ καταισχύνας τὸ γένος· πάντα γὰρ ἀνάλωσε τὰ πατρῶα εἰς ἀσωτίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐκολάκευε τὸν ἐπὶ τῆς Μουνιχίας· ἐφ' ᾧ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐπερράπιζετο. ἐπιδόσεων δέ ποτε γινομένων παρελθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔφη ἐπιδίδωμι κἀγώ, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὁμοθυμαδὸν ἀνεβόησαν· εἰς ἀκολασίαν· ἦν δ' ὁ Φῶκος καὶ φιλοπότης. νικήσαντος γοῦν αὐτοῦ ἵπποις Παναθήναια ὡς ὁ πατὴρ εἰστία τοὺς ἐταίρους, συνελθόντων εἰς τὸ δεῖπνον λαμπρὰ μὲν ἦν ἡ παρασκευὴ καὶ τοῖς εἰσιοῦσι προσεφέροντο ποδονιπτῆρες οἴνου δι' ἄρωμάτων. οὐς ἰδὼν ὁ πατὴρ καλέσας τὸν Φῶκον· οὐ παύσεις, ἔφη, τὸν ἐταῖρον διαφθείροντά σου τὴν νίκην

53 *Athenaeus XII 526c.*

Θεόπομπος δ' ἐν πεντεκαίδεκάτῃ Ἱστοριῶν χιλίους φησὶν ἄνδρας αὐτῶν (scil. τῶν Κολοφωνίων) ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν· ὃ δὴ καὶ βασιλεῦσιν σπάνιον τότ' ἦν καὶ περισπούδαστον. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. τοιγαροῦν διὰ τὴν τοιαύτην ἀγωγὴν ἐν τυραννίδι καὶ στάσεσι γενόμενοι αὐτῇ πατρίδι διεφθάρησαν. ταῦτα εἶρηκεν περὶ αὐτῶν καὶ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Νόμων.

54 *Philodemus de musica p. 5 Kemke.*

καὶ ἐν ὀλίγοις (μ)ὲν κυρίων γίνεσθαι τὰς μελέτας τῶν (κα)τὰ τὰς ἀρετάς. ἀναγκαῖ(ον γ)ὰρ ἐν τοῖς ἐλάττοσιν καὶ τοῖς ὁμοίοις ὥς(πε)ρ στοιχει(οῦσθαι καὶ τοῦτο συ)μβαίνειν (διὰ τῆς μουσικῆς).

55 *Philodemus de musica p. 6 Kemke.*

(πάντων τὰ μέλη αὐτῆς τὰ μὲν καλὰ καὶ σώφρονα καὶ ἀ)ν(δ)ρεῖα, τ(ἀ) δ(ἐ) δειλὰ κα(ι) ἀκόλαστα καὶ ὄλ(ως) α(ι)σχυρὰ προσαγορευόντων, ὡς συνεπιφερούσης τὰς τοιαύτας διαθέσεις. οὐ γὰρ ἂν ἴσως οὐδ' ἐφαίνοντο μὴ οὔσαι γε κα(τ') ἀλήθειαν. οὐδ' ἱατρικώτερον γοῦν φαίνεσθαι μὴ (ὄν)των ἱατρικῶν, οὐδ' ἵππικώτερον μὴ (ὄν)των ἵππικῶν.

56 *Philodemus de musica p. 7 ed. Kemke.*

αὐτὴν δὲ καθ' ἑαυτὴν (τὴν σύ)νεσιν τοῦ τε (ἀ)ρ(μονικοῦ) καὶ τοῦ ρυθμ(ικοῦ ὁμ)ολογῶν εἶναι (πρὸς τὴν παι)δεῖαν χρήσιμον. *ibidem paulo post:* καὶ τὴν ἔξ(ι)ν ποι(ήσιν ἀρμ)ονικωτάτην καὶ (ρυθμικω)τάτην· ἐπιζητή(σαντος) δέ τις, πότερον οἷς(εταί τιν)ας ἀρετὰς ἢ τίνας ἢ (μουσική), προάγει Δάμωνα τὸν μουσικὸν (τὰ ὅμοια) σχεδὸν οἷεσθαι. λέ(γοντα γὰρ) αὐτόν, προσήκειν (ἄδοντ)α καὶ κιθαρίζον(τα τὸν π)αῖδα μὴ μόνον

57 *Philodemus de musica p. 8 ed. Kemke.*

(τὸ) δὲ κα(λῶς καὶ) χρησίμως κινεῖσθαι τε καὶ ἡρεμεῖν τῷ σώματι τῆς (γυ)μναστικῆς, καὶ τὰς ἐπὶ τούτων τεταγμένας αἰσθήσεις κριτικὰς ποιεῖν· ὑπὸ δὲ τῆς γραφικῆς τὴν ὄψιν διδάσκεσθαι καλῶς κρίνειν πολλὰ τῶν ὁρατῶν· τῆς δὲ μουσικῆς τὸ μὲν ἀναγκαῖον ἦ(ττον) τούτων ἔχειν (δοκούσης

58 *Philodemus de musica p. 8 Kemke (refert Diogenis Babylonii de musica opiniones).*

τὰ κατὰ τὰς ὀ(ργὰς) καὶ τὰ μ(ε)θ' (ἡ)δονῆς καὶ (λύ)πης ἐντυγ(χάνοντα κοινῶς, ἐ)πειδὴ τῶν οἰκείων δ(ιαθέσ)εων οὐκ ἔξωθεν ἀλλ' ἐ(ν ἡ)μῖν ἔχομεν τὰς αἰτίας (τῶν) δὲ κοινῶν εἶναί τι καὶ (τὴν) μουσικὴν· πάντας γὰρ Ἑλληνας τε καὶ βαρβάρους (αὐ)τῇ χρῆσθαι καὶ κατὰ (πᾶ)σαν, ὡς εἶπεῖν, ἡλικίαν· (ἡδη) γὰρ πρὸ τοῦ λογισμὸν ἔ(χειν) καὶ σύνεσιν ἄπτεσθα(ι τὴν) μουσικὴν δύναμιν (παιδικῆς) ἥστινος (οὗν) ψυχῆς

59 *Philodemus de musica p. 9 Kemke.*

νόμον θε <ῖ> σιν, πά(ντας) αὐτῇ χρῆσ(θα)ι καὶ μη(δέν)α (καιν)οτομεῖν, τὴν δὲ ν(ῦν) ἐπιπ)ολ(ά)ζουσιν διάθεσιν ἀπ' (αὐτῆς) ἀφεστηκέναι. κ(αὶ τοὺς) δειθυραμβικοὺς δὲ τρόπ(ο)υς εἴ τις συγκρίναι, τόν τε κατὰ Πίνδαρον καὶ τὸν κατὰ Φιλόξενον, μεγάλην εὐρεθήσεσθαι τὴν

διαφορὰν τῶν ἐπιφαινομένων ἡθῶν, τὸν δ' αὐτὸν εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων τρόπων (ὁποί)ων δὴ τινων. v. 20 χρῶμα.

60 *Philodemus de musica p. 10 Kemke.*

—χρόνον, καταρξαμέ(νων) τῶν Μαντινέων τε καὶ Λα(κε)δαιμονίων (καὶ Πελ)λα(νέ)ων· παρὰ τοῦτοις γὰρ κα(ὶ) πρ(ώ)τοις καὶ μάλιστα τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιμέ(λειαν) γενέσθαι τῶν τοι(ούτων) ἐπιτηδευμάτων (καὶ τῆς) ἄλλης μουσικῆς. *ibidem*. τοιαύτης δ' οὖν (γενομ)ένης ἀγωγῆς καὶ (συνα)θροισμένης πολ(λῆς κ)αὶ γενναίας σπου(δῆς οὗτ)ως ὥστε καὶ οἰκει(ωθῆ)ναί τε καὶ ἄψασθαι εἰς τὴν τοιαύτην (ἀγωγή)ν, οὐκέτι καταλείπει χώραν τοῖς ἐναντιωθε *<ι>* σιν, οὐχ ὑπάρξειν τὸ παραδεχόμενον (ἐνε)κα τῶν ἐθῶν τε (καὶ θε)μάτων

61 *Philodemus de musica p. 11 Kemke.*

συ(νωμολογ)ηκέναι δ' αὐτῷ, τὰ μὲν(αὐτο)φυοῦς αἰσθήσεως δε(ῖσ)θαι, τὰ δ' ἐπιστημονικῆς, τὰ (θε)ρμὰ μὲν καὶ τὰ (ψ)υχρὰ τ(ῆς αὐ)τοφυοῦς, τὸ δ' ἡρμοσμέν(ον) καὶ ἀνάρμοστον τῆς ἐπ(ιστη)μονικῆς· (ἐ)τέραν δὲ τῇ (τοι)αύτῃ συ(νε)ζευγμένη(ν καὶ) παρακολουθοῦσαν ὡς (ἐπὶ τ)ὸ πολὺ, δι' ἧς δεχόμεθα (τὴν) παρεπομένην [ἡδον(ήν)] ἐκ(ά)στῳ τῶν αἰσθητῶν (ἡδον)ήν τε (καὶ λύ)πην, οὔσαν (οὐ πᾶσι) τὴν αὐτήν. οὗ γὰρ ἂν (ἀνα)μειχθῶσιν δύο αἰσθήσεις, (περὶ) μὲν τὸ ὑπο(κ)εῖ(μ)ενον συμ(φ)ωνεῖ(ν), οἷον ὅτι .. ἡγόν ἢ α(ὐστ)ηρόν, περὶ δὲ τὴν (πα)ρεπ(ομένην) ἡδονήν (τε) καὶ λ(ύ)πην διαφωνεῖν (ἐν)α(ργῶς). *Contra haec disputat Philodemus lib. IV p. 62sq. Kemke*: κατὰ ποι(όν) τὸ ὑ(πὸ ἄλ)λ(ης) δυνάμεως περὶ τὴν αἴσθησιν καταλαμβάνεσθ(α)ι τὰς ποιότητας ὧν ἀντιλαμβάνονται, καὶ τὰς ἡδ(ονά)ς καὶ ὀχλήσεις τὰς (ἀ)π' αὐτῶν, τῆς μὲν αὐτοφυοῦς, τῆς δ' ἐπιστημονι(κῆς) ὑπ(ὸ γ)ὰρ αὐτοφυοῦς καὶ (ἀλ)όγου κρείνεται(ι δυνάμεως ἢ ποι)ότης αὐτὴ κ(αθ' αὐτήν· ὑπὸ δ' ἐπ)ιστημονι(κῆς) τὸ πρὸς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου μᾶλλον; ο(ὐ)μαχόμενον τ)οῖς ἐναργέσιν (καὶ διεψευσμέν)ον προ(χ)ειρότα(τα; κα)τὰ λόγον δ(ε) καὶ τὸ (ἐπὶ τούτῳ ὅμοι)ον, ὃ φησιν ἐναρ(γ)εῖς εἶνα(ι, εἴλη)πται· *<αῖ>* παραπ(λή)σιοι γὰρ(ρ) αἰσθ(ή)σεις κατὰ τ(ῆ)ν διάθε(σ)ιν οὐ(χ) ὅτι μὲν (αὐ)στηρὸν τὸ ὑ(ποκε)ῖμενον ὁμολογοῦσ(ιν, εἰ δ') ὀχληρῶς ἢ ἐπιτερπῶς (ἔχ)ει διαφωνοῦσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ποιοῦνται κρίσιν. καὶ ἐπὶ μὲν γε τούτῳ(ν) παρά τινας προδιαθέσεις ἐνδέχεται παραλλαττούσας συμβαίνειν ἐπαισθήσεις, ἐπὶ δὲ τῶν ἀκοῶν οὐδ' ἔστιν ὅλως διαφορὰ τις, ἀλλὰ πᾶσαι τὰς ὁμοίας τῶν ὁμ(οί)ων μελῶν ἀντι(λήψ)εις ποιοῦνται καὶ τὰς ἡδονὰς παραπλησίους ἀπολαμβάνουσιν, ὥστε καὶ τῆς ἐνα(ρ)μονίου καὶ τῆς χρωματικῆς διαφέρονται (ο)ὐ κατὰ τὴν ἄλογον ἐπα(ίσ)θησιν ἀλλὰ κατὰ τὰς δό(ξας), οἱ μὲν, ὥσπερ οἱ τούτῳ (πα)ραπλήσ(ιοι), τὴν μ(έν) φά(σκο)ντες εἶναι σεμνήν κα(ὶ γεν)ναίαν καὶ (ἀπ)λήν καὶ (καθ)αράν, τὴν (δ' ἄ)νανδρον (καὶ φο)ρτικὴν κα(ὶ) ἀνελεύθερον. οἱ δὲ—οἱ δὲ— τὰ δ' ἀνά(λ)ο(γ)α καὶ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν (κ)α(ὶ) μελοποιῶν· καὶ (π)ρό(δηλόν) ἐστιν ὡς ἡ μουσική, καὶ (ἡ) πολυε(ι)δεστάτη κα(θ' ἅπαν) διαφορὰ ἀλ(ω)ί προσοῦσα (αὐ)τῇ, τῶν (ἡ)θῶν ἐ(μ)φ(ά)σεις οὐδέποτε (πο)ιήσε(ι οὐδ' ἄλλων ἄλλως κατὰ τὴν διάθεσιν τὰς ἀκοὰς κινήσει) ἅτε ἀπαρα(λ)λάκτου(ς κ)αθεστῶσας. καὶ διὰ τοῦ(το) ζητῶν μουσικὸς τὴν τοιαύτην σύνεσιν, ἥ δυνήσεται διαγινώσκειν, αἱ ποῖαι τῶν αἰσθήσεων πῶς διατεθήσονται, τῶν ἀνυπάρκτων ἐπιστήμην ζητεῖ καὶ τ(ὰ) πρὸς τοῦτο κενῶς παραδίδωσιν.

62 *Philodemus de musica p. 12 Kemke.*

(δύνασθαι γὰρ τὴν μουσικὴν ἀκείνητον ψυχὴν καὶ ἡσυχάζουσιν ἐγείρειν καὶ ἄγ)ειν εἰς τοιαύτην διάθ(εσιν οἷ)αν αὐτῇ κινήθῃναι (κατὰ φύ)σιν ἐστὶν ὑπὸ τῆς προ(σηκού)σης μελωδίας· ἐπεὶ ο(ὐ) πάν)τες ὁμοίως κινήθῃσ(ονται) πρὸς τῆς αὐτῆς· ἢ τοῦ(ναντί)ον ἐξ ἀττούσης τε καὶ (φερο)μένης πρὸς (ὅ, τ)ι δὴ (πρα)ῖνεν τε καὶ εἰς ἡρεμ(ίαν) κα(θ)ισ(ο)τάνειν ἢ μετακε(ινεῖν) καὶ ἀποστρέφειν πρὸς (ἄλ)λῃν ὁρμὴν ἀπ' ἄλλῃ(ς ἢ τὴν) ὑπάρχουσιν ἄγειν δ(ιάθεσιν) εἰς αὐξήσιν ἢ ἐλάττωσιν). *idem lib. IV p. 65 Kemke*. ἐπειδὴ περ οὐδὲν μέλος καθὼς μέλος, ἄλογον ὑπάρχον, ψυχὴν οὗτ' ἐξ ἀκείνητου καὶ ἡσυχάζούσης(ς) ἐ(γ)είρει καὶ ἄγει πρὸς τὴν κατ(ὰ φ)ύσιν ἐν ἧ(θ)ει

διάθεσιν, οὐτ' ἐξ ἀ(τ)τούσης καὶ φερομένης π(ρὸς ὅτ)ι δῆποτε πρα(ῦ)νει καὶ εἰς ἡρεμίαν καθίστησιν, οὐδ' ἀπ' ἄλλης ὁρμῆς ἐπ' ἄλλην ἀποστρέφ(ειν) οἶόν (τ' ἐστὶ)ν οὐδὲ τὴν ὑπάρχου(σα)ν διάθεσιν εἰς αὖξιν ἀγειν καὶ ἐλάττωσιν.

63 *Philodemus de musica p. 12 Kemke.*

καθόλου μὲν πᾶσαν μουσικὴν (post duos versus) δὲ εἰ μιμητικὸν ... etc. idem lib. IV p. 65. οὐδὲ γὰρ μιμητικὸν ἢ μουσική, καθάπερ τινὲς ὄνειρ(ώττ)ουσιν, οὐδ', (ὡς ο)ὔτος, ὁμ(οι)ό(τ)η(τα)ς ἡθῶν οὐ μιμητικὰς μὲ(ν ἔχ)ει, πάντως δὲ πᾶσα(ς τῶν ἡ)θῶν ποιότητος ἐπ(ι)φ(α)ίνε(ι) τοιαύτας ἐναρ(γῶς), τ(ὸ) μεγα(λ)οπρεπὲς καὶ ταπεινὸν καὶ ἀνδρώδεις καὶ ἄνανδρον καὶ κ(όσ)μιον καὶ θρασύ, μ(ᾶ)λλον ἥπερ ἢ μαγειρική. (δι)όπερ οὐδὲ καθ' αὐτὰς ἔ(χουσι) διαφόρως οὐδὲ κατὰ τὴν (ἀ)λλήλαις μεῖζιν· οὐδὲ τὰς ἐναντίας ἀλλήλαις διαθέσεις, ὅσον ἐπὶ τοῖ(ς) πρὸς ἀκοὴν ἐπαισθήμασιν (δι' ἀρ)μ(ο)ν <ι> ὦν ἔστιν δημο(υ)ργ(εῖν). ἃ δὲ λέγει πρὸς ἀσθαι κίνησιν || (ἐν) ἄλλω τόπῳ κατοψ(όμεθα).

64 *Philodemus de musica p. 12 Kemke.*

ἐν δὲ τῷ τρίτῳ μακρότερα μὲν εἴρηκε καὶ μάλιστα περ(ὶ τ)ῆς πρὸς τὸ δαιμόνιον μουσικῆς, οὐκ ἀποδεικτικῶς ἀλλ' ἱστορικῶς καὶ ἐξηγητικῶς, ἀρκέσει δὲ τὴν συγκεφαλαίωσιν ἐπιτεμεῖν. κ)αὶ τ(ῆ)ν ἔννομόν τε καὶ σ(π)ου(δαζομ)ένην μουσικὴν πρῶ(τα) μὲν φησιν ἔνεκα τῆς πρὸς τὸ θεῖον συνταχθῆναι τειμῆς, ἔπειτα τῆς τῶν ἐλευθέρων παιδείας· ὅτι δὲ πρὸς τ(ὸ) θε(ῖον), καὶ αὐτὰ σημαίνειν τὰ ὀνόματα, τό τε θεωρεῖν (καὶ τὸ)ν θεατὴν (καὶ τ)ὸ θέατρον. Idem lib. IV p. 66. περὶ τοῖνυν τῆς διὰ τ(ῶν μου)σικῶν (τ)οῦ θεοῦ τει(μῆς εἴρη)ται μὲν αὐτάρκως καὶ πρότερον— — διόπερ οὐδ(ἐ) συνάγεται(ι) τὸ τοῖς κατὰ μέρος αὐτὴν χρησιμεύειν, ἀλλ' εἴπερ ἄρα (τ)ῶ(ι) δημοσίῳ· καὶ τούτῳ δ' οὔτε πᾶν εἶδος αὐτῆς οὔτε ὅσον ποτὲ παρ(αλαμ)βάνεται διαπεποι(κιλμέν)ο(ν), ἀ(λ)λὰ (ὀ)πό(σον) λιτ(ότερον)· καὶ οὐχ ὑπὸ πάντῳ(ν ἀλλ') ὑπὸ τινῶν Ἑλλήν(ων κα)ὶ κατὰ ἐνίους καιροὺς καὶ (τό γε) νῦν διὰ μισθωτῶ(ν ἀνθρ)ώπῳ(ν. — — ἀλλὰ δὴ καὶ πάλαι τῶν γ' Ὀλυμ(πίων) ἢ πλείστη δ(ό)σις οὐ(χι) τῶ(ν) μελῶν κα(ὶ) τ(ῶ)ν κ(ρ)ούσεων (ῆν, οὐδὲ) τοῦ θεωρε(ῖ)ν (καὶ τ)οῦ θε(ατοῦ) κα(ὶ το)ῦ θε(άτ)ρο(υ)· καί(τοι) ὠνομάσθαι (φ)ήσει(εν) ἂν τις καὶ ἀπὸ τοῦ θεῖν τὸ θεωρεῖν καὶ τὸν θεατὴν (κ)αὶ τὸ θέατρο(ν)· οὐ γὰρ ἐπικοινωνεῖ τὸ θεῖον αὐτοῖς μᾶλλον ἢ τὸ θεῖν· καὶ τὰ θεάματα συνάγεσθαι τῆς τιμῆς ἔνεκα πα(ρειλῆ)φθαι τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐ τὴν μουσικὴν, ἀκουστήν γ' ὑπάρχουσαν· μᾶλλον δ' ἀπὸ τοῦ ταῖς ὄψεσ(ιν) ὁρᾶν καὶ τῇ διανοίᾳ προσηγορεῦσθαι ταῦτα.

65 *Philodemus de musica p. 67 Kemke.*

ἐπεὶ δὲ ἀποχρώντως καὶ περὶ τοῦ διὰ μουσικῆς παιδεύεσθαι λέλεκται, περὶ τῶν ἐ(γ)κωμίων αὐτὰ ταῦτ' εἴπωμεν, ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν ποιημάτων ἐγένετο, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῶν κατὰ μουσικὴν τὴν νῦν ἐξεταζομένην. — — εἰς δὲ τοὺς γάμους καὶ μάγειροι καὶ δημο(υρ)γοὶ παραλαμβάνονται, καὶ τὰ ποιήματ' ἐστίν, οὐχ ἡ μουσική, τὰ τὴν εἰρημένην ὑπ' αὐτοῦ παρεχόμενα χρείαν ἐν τοῖς ὕμνεαί(οι)ς· καὶ βραχεῖά τις ἀπαρχὴ τοῦ γένους ἐγένετο καὶ παρὰ τισίν, ἀλλ' οὐχ ἅπασιν, καὶ τοῖς γαμοῦσιν, οὐ(χι) καὶ τοῖς ἄλ(λ)οις, εἰ δὴ καὶ γάμος ἀπλῶς ἀγαθὸν ἂν λέγοιτο. — — καὶ μὴν (τὸ) γε ἐρωτικὸν πάθο(ς οὔθ') ὅσιον ἀλλ(ὰ — — εἴ)ρη(τ)αι δὲ καὶ ὑπὸ τούτου ταρα(χ)ῶδες ὑπάρ(χ)ειν· οὐθ' ἂν γίνε(σ)θαί φησιν, διὰ μουσικῆς συν(τ)ελεῖτ' ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποιημά(τ)ων, οὔτε βοηθεῖται διὰ (μ)ουσικῆς καὶ ποιητικῆς ἔρως (ἀ)λλ' ὑπὸ τῶν πλείστων κα(ὶ) (τ)οῖς πλείστοις ἐκκάεται. κα(ὶ) τ(ὰ) γίνεσθαι δ' ἐν τοῖς ἐρωτι(κ)οῖς ὑπὸ τούτου λεγόμενα παρίστησιν ἐκάτερον, ἐφιστα(μ)ένου δὲ λ(όγ)ο(υ) καὶ παντάπασιν. καὶ τοὺς θ(ρ)ή(ν)ους μέντοι ποι(ή)ματ' εἶναι συμβέ(β)ηκε καὶ τοῖς ὅλοις οὐ(δ)ὲν ἰατρεύειν τῆς λύπης, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπίσχει(ν), τὰ πολλὰ δὲ ἐπιτείνειν, καὶ δὴ (π)ρὸς τοῦτο τῶν (γ)ραφόν(τ)ων ἀμ(ιλ)λωμένων, εὐ(πάθ)ειαν δὲ καὶ εὐσημοσύνην ἐκ (τ)οῦ(των) μὴ πα(ρ)α(κ)ολουθ(ε)ῖν, ἀ(λλ)ὰ τ(οῦ)ναντίον, εἰς ὑπερ(βολή)ν ἐκκαλουμένων, (μ)ουσικῆς (ῆθ)ος οὐδ' ἐπιδεχομένης.

νόμο)υς, τόν τε περὶ τὰς πο(λεμικὰς) ἐνεργείας καὶ τὸν (περὶ τὰς) γυμναστικὰς καὶ ἀ(θλητικὰς) τὸ μὲν παλαιὸ(ν ἐπὶ π)λεῖον, νῦν δ' ἐπ' ἔλλαττο(ν. κοι)νῇ μὲν γὰρ πρὸς τὰς πο(λεμικὰς) τοῖς ἐν τῇ σάλπι(γγι) καὶ νῦν τὸ πολὺ πλῆθος (τῶν Ἑ)λλήνων χρῆσθαι, τι(νὰς) δὲ καὶ τ(ῶ)ι διὰ τῶν αὐ(λ)ῶν· πρὸς δὲ τὰς ἀθλήσεις (καὶ) τῇ σάλπιγγι σημαί(νειν) τὸν πολεμικὸν νόμ(ον, ὄντι)ν' (ἂν) ἔχωσιν, ἐπὶ τὸ (πολύ· ἐν) τοῖς δὲ πεντάθλοις (ἐς τ)ὴν ἄλσιν καὶ τὸν δί(αυλο)ν αὐλῶ πεποιῆσθαι (καὶ πρ)ὸς τῇ(ν) χειρονομίαν (δὲ αὐλεῖσθαι) τὸ ὁμώνυμον (μέλος. Ἀργείο)υς δὲ καὶ πρὸς (τὴν) πάλην (προσ)άγειν τὸν αὐ(λόν). Idem lib. IV p. 69. ἀλ(λ)ὰ μὴν ἱκανὰ (καὶ π)ερὶ τῇ(ς) π)ρὸς το (ὕς) πολέ (μους σ)υνερ(γ)ίας π(ρ)ο(γέ)γραπτα(ι· — τὸ (δ) ἐ τῶν ἀθλημά(τ)ων γέ (ν)ος οὐθ' ὑπὸ πά(ντ)ων ἐπα(σκεῖ)ται, κοιν(ή)ν (δ') ἡμεῖς (ἐπ)ιζητοῦμεν εὐχρηστίαν (κα)ὶ καθ' ἕκαστον

προσῆχθ(αι) δὲ τὴν μουσικὴν καὶ πρ(ὸς τ)ὰς χορικὰς (ὀρχή)σεις τῶν τε γυμνοπαι(δικ)ῶν καὶ τῶν ἐνόπλων τούτων δραματικῶν, τραγικῆς καὶ σατυρικῆς καὶ κωμικῆς. τὴν μὲν οὖν καλλί(στην) τούτων τὴν τραγικὴν ἐκ)ατέρων τῇ(ν) δὲ σατυρικὴν. Idem lib. IV p. 70. καὶ διότι περιηρημέ(ν)ης (τ)ῆς ὀρχήσεως ἐκ τῶν δραμάτων οὐδὲν ἔχομεν ἔλλαττον, ἐπειδὴ περ ο(ὐ)δὲν ἦν ἐν οὐδεμιᾷ πρὸς τὸ καλὸν καὶ γενναῖον συνέργημα. ταῖς δὲ θηλείαις εἰ καὶ τὰ π(ο)ήματα κα(τ)ὰ τὸ συνέχον ἐποήθη, τοσοῦτον ἀ(π)έχω τοῦ χρήσιμόν τι ν(ο)μίζειν περ(ι)γίνεσθαι διὰ μουσικῆς πρὸς γενναιότητα κ(α)ὶ σωφροσύνην καὶ εὐταξίαν, ὥστε κα(ὶ) λείαν ἐπισφαλὲς πείθομα(ι) καὶ ὑποπτον τὸ δι(ί)δαγ(μ)α, (μ)ή ποτε πολλὴν ἀφορμὴν διδῶ πρὸς ἀκολασία(ν) καὶ (ἀτ)αξίαν (β)ακχεύουσα(ν), ὧν ὑπομνήσω που προβαίνων.

τὰ μαντευόμενα τῶν οἰκείων ἄνωθεν (ἔχειν) φύσει τὸ μέλος κ(ινητικὸ)ν τι καὶ παραστα(τικὸ)ν πρὸς τὰς πράξεις, (καὶ μ)εμυθεῖσθαί γ' Ὀρ(φέα θέλξ)αι τὰς πέτρας, κ(ινεῖν δὲ ο)ὐκ ἐκεί(ν)ας ἀλλὰ (τοὺς πο)νοῦντας παρίστα(σθαι· δι)ὸ καὶ Πτολεμαῖον (κελ)εῦσαι τοῖς ἀδυνατοῦ(σιν) καθελεύσα(ι) κέλευ(σμα π)ροσαυλεῖν Ἰσμηνί(αν). Idem lib. IV p. 70. νῦν) δὲ (μ)εταβὰς λέγω διό(τι τῶν σ)υνηγμένων ὑπὸ Διο(γένο)υ(ς τὸ ἄν)ωθεν (ἀ)εὶ (τὸ) μέλος ἔχειν τι κινητι(κὸν καὶ π)α(ρ)αστατικὸν πρ(ὸς) (τὰς πρά)ξεις, (ε)ἰ μὲν ὑπὸ τῇ(ς) προν)οίας εἰσῆχθαί φη(σι τ)ούτ(ου) χά(ρι)ν, οὐκ ε(ὔ)κα(ιρόν) ἐστίν) ἐξετάζειν, εἰ δ', ὥς τὸ πῦρ φύ(σ)ει καυστικὸν τῷ φύσιν ἔχειν καυστικὴν πρ(ο)σαγο(ρεύ)ομεν, οὕτω κα(ὶ τὸ) μέλος ἀξιοῖ, (ν)α(ὶ) μ(ὰ) Δία μ(έ)γα ψεύδετα(ι. — — πρὸς δ' οὖν τὴν ὑπό(νο)ιαν τὴν οὕτω κωφὴν (ἔ)οικεν ἐπεσπάσθαι τὸ τοῖς ἐλα(ύ)νουσιν ἐν ταῖς ναυσὶν καὶ τοῖς θερίζουσιν πάλαι καὶ τὸν οἶνον ἐργαζομένοις καὶ πολλοῖς ἄλλοις τῶν ἐπίπο(ν)α συντ(ε)λούν(τ)ων ἔργα τῶν ὀργάνων τινὰ παρα(ζε)υ(γ)νύειν· ὃ καὶ Πτολεμαῖο(ν) οὔ(τ)ος γράφει πεποικέναι το(ῖς) καθέλκουσιν. — — (κ)ἄ(ν) τὸν Ὀρφέα (μὴ δι)ὰ (τ)ῇ(ν) ἐξο)χὴν τῆς ἐμ(μ)ελ(είας ὑπ)ακ(ού)ωμεν μεμυθ(ε)ῦσθ(αι) κα(ὶ) τοῦ(ς) λ)ίθ(ο)υς καὶ (τὰ δένδ)ρα θ(έλ)γειν, ὥς καὶ ν(ῦν ἡμεῖς) εἰώθαμεν ὑπε(ρ)βο(λικῶς) λέγειν, ἀλλὰ τοῖς τριηρα(ύ)λαις, ὥσπερ ὁ Στωϊκός, ἀνα(λόγ)ως (ἐ)φ(ε)στῶτα ποιῶμεν (οἰ)κοδόμοις, διὰ ταῦτα φήσομεν, (οὐ δι)ὰ τὰ τούτου ληρή(μα)τα.

(οὐ) μόνον δὲ τὰς ψυχὰς (διατιθ)έναι πως, ἀλλὰ καὶ (τὰ σώμ)ατα. παιδὸς γοῦν α(ὕλ)οῦντος (κ)αί τι μέλος μουσικόν (διαπεραίνοντος) τὸ πρόσω(πον etc. Idem lib. IV p. 72. χάριεν δ(ε) τ(ὸ) μὴ μόν(ον) φάναι (τ)ὰς ψυχὰς διατιθέ(ν)αι πως τὸ μέλος <ἀλλὰ> καὶ τὰ σώματα, καθάπερ πρ(οσ)επιτε(ί)νοντα — διὸ καὶ (πρότερον μὲν) ἐχ(ρῆν) τὸ σῶ(μ)α δι(ατεθει)μένον ἐπιδείξαντα τὸ πα(ρα)δοξ(ότ)ερον ἐπιφέρειν „οὐ μόνον δὲ τὸ σῶμα“ λέγοντ' „(ἀλ)λὰ καὶ τὴν ψυχὴν πως δι(α)τίθησιν.“ οὐ μὴν ἀλλὰ θαύματος ἄξιον, πῶς ἐξ οὗ λέ(γ)ει δείκνυται τὸ καὶ τὰ σώματα. τὸ

γάρ (π)ρόσωπον τῶ(ι ἐ)σχηματισ(μ)ένωι τὸ τῶν ἄδ(όν)των ἐ(κ)εῖνῃσε καὶ παρέστησε πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς ῥῥῃς, οὐ τὸ μέλος ἐκίνη(σ)εν τὸ σῶμα καὶ διέθηκέ πως, εἰ μὴ μέλος ἐ(σ)τὶν ὁ σχηματισμός.

70 *Philodemus de musica lib. IV p. 73 Kemke.*

τὸ δὲ τὸν ζω(γρ)άφον ἐπιτυχεῖν τῆς ὁ(μο)ιότητος, ὅτ' ἦσεν ὁ κ(ι)θαρω(δ)ός, ὑπὸ μὲν τοῦ μέλους τὴν ἐπιτυχίαν . ελ . ι ποι εἶν, ἀλλὰ τῆ(ς ψυχ)ῆς αὕτη ἐ(σ)τὶ μᾶλλον ἥπ(ε)ρ ἡ (τ)ῶ(ν κ)αθελκόντων· ἰσχὺν γὰρ ἐμφα(ίν)ει προσειληφότας, ὅπερ ἐστὶν σω(μ)ατικόν· ὥστ' ἐχρῆν ἐνηλλ(α)χέναι καὶ διὰ μ(ε)ν τοῦ ζ(ω)γράφου τὸ τὴν ψυχὴν (κ)ιν(εῖ)σθα(ι) προσβιβάζειν, διὰ δὲ τῶ(ν) καθελκόντων τὸ καὶ (τὰ) σώματα. ἄλλως δ' ἐπεζήτησεν ἄν τις ὑ(π)ερηδέως, τί τῆς ῥῥῃς σ(υ)μβαλλομένης ὁμοι(ο)ν ἔγραψεν, ἀ(δ)υνατῶν πρότερον· οὐ γὰρ δὴ καὶ τεχνικωτέρους (γε π)οιεῖν τὸ (μέ)λος ἐ(ν)όμι(σε)ν, ἢ μακάριο(ς) ἦν (τ)ῆς σ(υν)έσεως.

71 *Philodemus de musica lib. IV p. 74 Kemke.*

ὁ δ' ἐπά(γ)ει τοῖς (θ)αύ(μ)ασιν τούτοις ἄλλα τέρατα, κινητικὸν λέγ(ων) μᾶ(λλ)ον εἶναι τῆς (λ)ογι(στι)κῆς (διαν)οίας (τὸ ἄδόμενον ἢ τὸ ψιλὸν πόη)μα· καὶ τὸ μόνον τὸ τοῦ Κρέξου πόημα καίπερ οὐκ ὄν ἀνάρμοστον πολὺ σεμνότερον φαίνε(σθαι τ)οῦ μέλο(υ)ς προστεθέντος, καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐν Ἐφέσω(ι καὶ τοῦ)ς ὑπ(ὸ τ)ῶν ἐν Λακεδαίμον(ι) χορῶν ἄδ(ο)μένους μηδ(ἐν π)οήσῃν παραπλήσιον ἀφαιρεθέντ(ο)ς, ἀπο(χρ)ῆν ἐ(νόμ)ισεν πρὸς ἀπόδειξιν τ(οῦ) μᾶλλον κεινεῖν, οὐθὲν (ὑπ)ολογισάμενος ὅτι (ῥ)αδίως πρὸς αὐτὸν ὁ μὲν ἐρεῖ μηδὲ ἐν πρὸς σεμνότητα καὶ λογιστικὴν ἔ(μφ)ασιν ποι(εῖ)ν τὸ μέλος δι(ι)αφορώτε(ρ)ον, ἀλλὰ τέρψιν ἀκοῆς προστι(θ)έναι μόνον, ὁ δὲ διὰ (τῆ)ν (π)ρ(ο)σπολαμβα(νομέν)ην τιμὴν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ο(ὐ) δι(ὰ) τὸ μέλο(ς ἐμ)φαίνεσθαι τῆ(ν) κα(τ)αλλ(α)γὴν, ὁ (δὲ) τάχ(α καὶ) τοῦτο (μ)ὲν γίνεσθαι, (τὴν δ)ὲ διά(νο)ιαν τοῦ ποή(ματ)ος ἄδο(μέν)ου καὶ προσ(κιρ)νᾶσθαι ..

72 *Philodemus de musica lib. IV p. 75 Kemke.*

τὸ δ' ὑπὸ τῶν ... αἰών (τετι)μῆσθαι τὴν (μου)σικὴν ἰδ(ι)ώτη μὲν κ(αὶ ἀ)παιδεύτῳ τεκμήριον (ἡ)γ(εῖ)σθα(ι τῆς εὐχ)ρηστίας συ(γγ)νωσ(τόν, πε)παιδευμέ(ν)ω δὲ (καὶ μ)ᾶλλον ἔτι φι(λ)οσόφ(ω μέγ') ἂν ὄνειδος (εἴη)· ἐπ(εῖ κ)αὶ μαντι(κῆ), ὑπὸ τῶν Στωϊ(κῶν ἀξιο)υμέν(η) τιμ(ῆς, καὶ μ)ῦρια ἄλ(λα) τ(ῶν) μηδὲν ἀ(γα)θὸν πα(ρα)σκ(ευα)ζόντων, (ἐ)νια δὲ (κα)ὶ παμπόν(η)ρα (πρ)οελη(λε)γμένα κα(ὶ φιλο)σοφία (μ)ὴ τιμῶμ(ενα?? omitto tres versus. τοῦ)ναντί(ον δ)ὲ ὡς πλείστη(ς) ἢ (μο)υσική, μέχρι τῶν συμπο(σί)ων προβαίνουσα. τῷ δ(ὲ) καὶ μαινομένους ἀεὶ το(ὺς) πολλοὺς νομίζοντ(ι) καὶ παντελῶς οὐκ ἔξεστι ἐπὶ τὰ(ς) κρίσεις καταφεύγειν αὐτῶν, τοῖς δὲ καταφεύ(γουσι)ν οὐδὲν ἦττον αὐτὴν ἀποδοκιμαστέον, τὴν μουσικὴν, (δ)ιὰ τὴν (τ)ῶν ὕστ(ερ)ον (ἀ)μέλ(ει)αν. p. 76,25. τὸ γὰρ λε(λέ)χθαι ἀπ(ὸ) Μουσ(ῶν) μουσι(κὴν, αἴς) πᾶσα(ν π)αιδεί(αν καὶ τέχνα)ς ὅσας ἀ(να)φέρουσιν (post duos versus:) καὶ (π)ᾶσιν ἀναγκ(αία)ν εἶναι(ι λ)αβεῖν

73 *Philodemus de musica lib. IV p. 76 Kemke.*

ποιη)τῶν τι βαρβ ... αι θυμὸν ἀμ(βλ)ύνοντα καὶ „φωνὰν ἐν οἴνῳ“ καὶ „(γ)λυκὴ τρωγάλιον“ αὐτὴν εἶναι λεγόντων παρὰ τὰ δεῖπνα, τοῦτο μὲν φωνεῖ(ν) ὡς ἐ(π)εγχειρ(ό)ν(τ)ων τινῶν μελῶν καὶ τὴν διάνοιαν ἐντε(ι)νόντων πρὸς τὴν ὁμειλίαν καὶ τὴν ἀρμόττουσαν ἀναστροφὴν.

74 *Philodemus de musica lib. IV p. 77 Kemke.*

τὸ το(ί)νον ὑπ(ὸ) τῶν ἀρχαίων κ(α)ὶ πρὸς ἀγωγὴν παραλ(α)μ(β)άνεσθαι π(αί)δων εἰς ὑποτύπ(ω)σιν ἀρετ(ῶν) τέτευχε λόγ(ο)υ (ἡ)δῃ πλήν ἴσω(ς) τῆ(ς ε)ὐσεβείας, πρὸς ἣν (ἡ)δέω(ς ἄ)ν ἡκούσαμεν (αὐτοῦ) τί(ν)ας (ὑ)πολήψεις συμβαλλομένη(ν) κατὰ γε τὸ μουσικὸν (εἰ)δος ὑποτ(υ)ποῖ. τῷ δ(ὲ) κ)αὶ πρὸς τὴν (τ)ῶν ἀνδρῶν, (ῶ)στε καὶ τότε ἐνεργεῖν, πῶς οἱ κ(ω)μι(κοί) μαρτ(υρ)οῦσι(ν) ἐ(πι)ζητῶ[ι]. τὸ γὰρ μεμουςῶσθ(αι) μόνον, (ἀ)πα(νδρωθῆ)ν(αι δὲ) μὴ λαιδο(ροῦ)σιν καὶ τῶν (χ)ειροτον(ι)ῶν ἀπείρ(γου)σιν· ὧν τὸ μὲν (ἐ)γ(εν)έσθ(αι), τὸ δὲ μηδαμῶς

πα(ίδ)ων ὑπαρχόντων καὶ ν(έ)ω(ν) δύνανται λέ(γ)εσθαι κ(υρίως) οὕτως ε(ί)ς γὰρ δὴ τ(ήν) ἀνδρ(ά)σιν ἐ(σ)ομ(έν)ην ἀρετ(ή)ν προετυποῦντ(ο. τί γ)ὰρ δεῖ λέγειν ὑπὲρ τοῦ τὸν φιλόσοφον ὡ(ς) ἀξιοπιστ(ο)τέρ(ω)ν ἑαυτοῦ τ(ὰς) φάσεις τ(ῶ)ν (β)ωμολοχωτάτων ἀ(ποδ)εῖξεις νομίζειν; (post quinque versus: κα)τακεκρίσθ(αι) καὶ πονηροὺς γεγόνεν(αι) τοὺς τότε φιλ(ο)σό(φ)ου(ς) καὶ τ(οὺς) ἄλλους ὅσους ἐκόλασαν.

75 *Philodemus de musica lib. IV p. 78 Kemke.*

ὑπερβάντες δὴ (τοιγα)ροῦν τὰ πε(ρὶ) τῆ(ς) σ(ω)φρο(σύ)νης (ε)ἰρημένα κα(ὶ) τῆς (ἀνδρ)είας, ἐπειδὴ λόγου (τέτε)υχεν, ἐπὶ τὰ πε(ρὶ) τῶν ἐρ(ώ)των βαδίζ(ω)μεν. πρ(ῶτον) μὲν δὴ τὸ κακοῦ καὶ (με)γάλου τῆς ἐρωτικῆ(ς) ὀρέξ(εω)ς οὔσης, ἦν γε (δ)ὴ νοοῦσι(ν οἱ Π)ανέλληνες, ἀρετὴν (ἐρ)ωτικὴν εἶναι νομίζ(ει)ν (καταγ)έλαστον οὐ μετ(ρί)ως· ἔπ[ε]ιτ' αὖ τὸ δοκεῖν μέλ(η) συ(ν)εργεῖν πρὸς (ὁ)ρθή(ν) ἀν(ασ)τρ(ο)φὴν ἔρωτ(ος), τῶν μὲν (ἐ)μ(φ)ωνῆς (κ)ειμένων ποιότη(τ)ι μόνον, τοῦ δὲ λό(γ)ω τ(ῷ) διδά(σκ)οντι τὸ μ(άτ)αιον (καὶ) β(λα)βερόν κ(αὶ) ἀπ(λ)ήρ(ω)τ(ον) τοῦ ἐκριπ(ι)ζομ(έν)ου καὶ π(αροξυν)ομένο(υ) μέ(χρ)ι ἀνοί(ας) πάθους συνεργεῖσθαι πεφυκός deest unus versus: καὶ (μ)ὴ (β)λέπειν ὅ(σον) ἔδωκεν ἀφορμῆς εἰς (ἀταξία)ν καὶ ἀκολασίαν·

76 *Philodemus de musica lib. IV col. XIII p. 79 Kemke.*

πρὸς δὲ τούτοις ὡς δὴς μὲ(ν εἰ)κότως εἰ πεος αν ἐλευθερ(...)νομ περιάπτει(ν) ἔρωτα βούλεται κα(ὶ) Τιμόθε(ον) ἔ(νε)κα τῶν col. XIV. εὐγενῶν πρεπώδη, τὰ δ' ἑταιρῶν, οὐκ ἔστιν φύσει καὶ μὴ κατὰ διατάξεις κενάς· οὐδ' οὗτος ὑποδείγμα(τ)α παρέθηκε τοιούτων, ἀλλὰ διανοημάτων μόν(ο)ν (δὲ) φατικῶς συμπαρ(έ)συρε καὶ τὸ μ(έ)λος. οὐδὲ τοὺς νέους τοῖς μέλεσι διαφ(θε)ίροντας παρέδειξεν τὸν Ἴβυκον καὶ τὸν Ἀνακρέοντα καὶ τοὺς ὁμοίους, ἀλλὰ τοῖς διανοήμασι· καὶ γὰρ ἄπερ Σαπ(φώ) ὀνόματ' ἔλεγε, τούτοις ἔθρυπτεν, εἴπερ (ἄ)ρα· μέλ(ος) δ' ἀκόλουθον ὃν ποιότητι φωνῆς .. τ ... οὐ δύνατ' εἶ(ν)αι δ(ι)ὰ (με)λῶ(ν) ὁμοίω(ς) ἀ(λ)λ' ὀνομάτω(ν) καὶ διανοημ(ά)των ἀρέσκεσθαι καὶ τοὺς ἐρω(μ)ένου(ς), εἰ θέλουσιν, ὁμολο(γ)ήσομεν, τὸν δ' Ἀριστοφ(ά)ν(ην) τοὺς ἀρχαίους ἀποφ(αίνε)ιν ἐνκεκλ(ασ)μένη καθά(περ) οἱ παλαιοὶ τῇ φωνῇ χ(ρ)ῆ(σθ)αι καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς(ς) προ(α)γωγέειν ἑαυτούς, (οὐ) τοῖς μέλεσιν· εἰ δὲ τούτοις (ἔλ)εγεν, (κ)λαίειν αὐτῷ προσ(λέγ)ομεν· ταῦτα γὰρ οὐτ' εἰς ἅ φησιν ὦ(σ)περ ἀδίστακτα (ἔ)χων, ἐκκαλεῖθ' ὅσον ἐφ' αὐ(τοῖ)ς, οὔτε πρὸς συνουσίας (αἰσ)χρ(ά)ς καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖ(κας) καὶ νέους ὥραίους (εἰς) γυναικισμόν· οὔτε γὰρ οὗτ(ος) οὗθ' οἱ κωμικοὶ (π)αρῆδ(ε)ιξάν (τ)ι τῶν Ἀγάθωνο(ς) καὶ Δημοκρίτου τοιο(ῦτ)ον, ἀλλὰ μόνον λέγουσ(ιν)· οὐ (δὲ) Νίκανδρος οὐδὲ κ τ)οῦτ(ο) παρέστησε δ(ιὰ) τῶ(ν ἀλλ') ἐπλ(ά)νησεν εἴπερ ἄρα. Idem p. 16 Kemke. καὶ πρὸς (συνουσίας αἰσ)χρ(ά)ς ἐκκαλεῖσθ(αι) καὶ ἄνδρας καὶ γυ(ν)αῖκας κα(ὶ) νέους ὥραίους) εἰς γυναικισμόν Ἀγάθωνος ἃ κατ(ηγ)οροῦσιν οἱ κωμικοὶ κα(ὶ) καὶ Δημοκρ(ίτου). Νίκανδρον δὲ τὸν ἐπιδει(κ)νύμε(νον) ἔργοις διδάξ(αντα)) ἀλλὰ καὶ

77 *Philodemus de musica lib. IV p. 80 Kemke.*

καὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικὴ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας· λόγου γὰρ μόνου τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα καθάπερ ἀφροδείσ(ι)α καὶ μέθη· ποήματα δ' εἰ προαιρεῖται, διδόσθω καὶ Φιλόξενον, εἰ τοῦτ' ἡνίττετο, μὴ τελέως ψεύδεσθαι, καθάπερ οὐδὲ Μένανδρον πο(ν)ηρ(όν) ὑπέκκαυμα πολλο(ῖς) αὐτὴν λέγοντα τῷ διδόναι τινὰς ἀφορμὰς. Idem p. 16. ἀ)λλ' ἢ μ(ουσικὴ) δυ(νατὴ) (ἐστίν) παραμυθεῖσθ(αι) τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας.

78 *Philodemus de musica p. 16 Kemke.*

(τῷ) δὲ τὸ μ(έ)λος συμ(βά)λλε(σθ)αι πρὸς τὴν ἐρωτ(ικ)ὴν ἀρετὴν (λέγει) προσηκόντως καὶ μί(α)ν τῶν Μου(σῶν) Ἑρατῶ (ὠ)νομάσθ(αι). Idem lib. IV p. 81. ἢ μέντοι γ' Ἑρατῶ ζητῶ πῶς τὸ συ(μ)βαλέσθ(αι) τὴν ἰδίως (κ)αλουμένην μ(ουσ)ικὴν πρὸς τὴν ἐρωτ(ικ)ὴν ἀρετὴν ἐ(ρ)ρήθη δηλο(ῶσα) μ(ᾶ)λλον ἢ τὴν ποητικὴν ἢ βέλτιον ἔ(τι) τὴν φι(λο)σοφίαν· (ἄ)παντα γὰρ δὴ ταῖς

(Μ)ούσαις ἀνατέθεται· καὶ τ(ὸ)αν ὑποβάλλειν, ἀ(λλ' ο)ὐ τ(ὸ) διαμάχεσθαι (πρὸς) τὸ πάθος.

79 *Philodemos de musica p. 16 Kemke.*

ἔτι δὲ τοῦτ' ἄξι(οῖ [scil. τὸ μέλος] συνεργεῖν καὶ) πρὸς τὴν συμπο(τικὴν ἀρε)τήν· τοῦ γὰρ ἔρω(τος καὶ κα)θόλου τῶν ἔρωτ(ικῶν 29. οὐ)δ' εὐρεθῆ(ναι πρεπωδεστέραν) ἔλευθέρ(οις) ἄλλ(η)ν ἄνεσ(ιν) καὶ παιδεία(ν) τοῦ τὸν μὲν ἄσαι, τὸν δὲ κιθαρίσαι, τὸν δὲ χορεῦσαι. καὶ γὰρ εἰ μὴ τις ἐπιτηδεύοι, τὸν οἶνον ἐ(κκ)αλεῖ(σθα)ι „πολύφρονά (περ μάλ' ἀεῖσαι) καὶ θ' ἀπαλὸν (γελάσαι καὶ)τ' ὀρχήσασθαι“ (Od. c 464sq.). ταῦ(τα μὲν) ποιεῖν etc. Idem lib. IV p. 81. ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ πρὸς ἔρωτικὴν ἀρε(τ)ὴν οὐ φαίνεθ' ἡ μουσικὴ συνεργοῦσα, δῆλον ὡς οὐδὲ πρὸς ἣν φησιν ο(ἰ)κεῖαν αὐτῆς εἶναι τὴν συμποτικὴν καὶ τὰ συμπόσια κοινῶς· ἐγὼ δ' οὐτ' εἶναι τὴν καλουμένην συμποτικὴν ἀρετὴν—ἀλλ' οὐχὶ τὴν ὑπὸ τούτ(ω)ν πλασθησομένην—ἀπὸ φρονήσεως ἡγοῦμαι, τάχα δ' (ο)ὐδὲ πίπτουσιν εἰς φρονίμ(ους), οὐ(τ)ε συμποσίοις ἔρωτας ἐναρμόττ(ε)ιν ὡς ἂν ταραχώδεις καὶ ἀτερπεῖς καὶ διαστατικούς τῶν συνόντων ὑπ(ἀ)ρχοντας. τὴν μέν(τοι μ)ουσικὴν οἰκεῖαν μὲν ε(ῖ)να(ι) συμποσίων κα(ὶ) τὰ παρ' (Ὁμ)ήρῳ δεόντως ἐπ(ι)σεσημάνθαι δι[ο]δούς, ἔτι δ(ἐ) καὶ τὸ δεῖν ἀνίσθαι καὶ (π)αίζειν ἐν αὐτοῖς, οὐ δώσω τὸ μ(η)δεμίαν εἶνα(ι) πρεπωδ(ε)στέραν ἔλευθέρ(οις) ἄνεσι(ν καὶ π)αιδιὰν τοῦ τὸν (μὲν) ἄσαι, τὸ(ν) δὲ κιθαρί(σ)αι, τ(ὸ)ν (δ)ὲ χορεῦσα(ι, τῶν δ') ἐρ(ώ)των πολλῶ ἀ)μείνους ε(ῖ)ναι (τοὺς κ)ατὰ μουσικὴν τὴν ἐ(π') ἀκουσμάτων, οὐ τὴν αὐ(λ)ῶν. οὐχ ὁμο(λ)ογήσω δ' οὐδ' ἐκκαλεῖσθαι τὸ(ν) οἶνο(ν) ἐξ ἀ(ν)άγκης καὶ τοὺς φρ(ο)ν(ί)μους ἅπαντα ποιεῖν, ὅσα φη(σίν)— — col. XVII. μὴ σκ(αι)ῶς ἀλλ' ἐμμελῶς ἀνασ(τ)ρ(έ)φεσθαι.

80 *Philodemos de musica lib. IV p. 83 Kemke.*

κἀκεῖνο δὲ χρηστ(ο)μαθῶς εἴρηται τὸ σαίνει(σθαι) μὲν καὶ τοὺς ἰδ(ι)ώτας ὑπὸ τῆς οἰκειότητος (scil. τῆς μουσικῆς πρὸς τὰ συμπόσια), παραλαμβάνειν (γ)έ τοι καὶ ἀκροάματ' εἰς τὰ συμπόσι(α), διαπίπτειν δὲ τῷ μὴ τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους π(ο)ητὰς τῶν μέτρων καὶ μελῶν βελτίῳ γὰρ ἔστω τὰ χρώμενα συμπόσια τοῖς τούτων· μουσικῇ δὲ πῶς ἄμεινον χρῆ(τ)αι, ποητὰς ἀλλ' οὐ μουσικ(ο)ὺς τοὺς γε τῶν μέτρων εἰσ(ά)γοντα; κἀν τῷ λοιπῷ βίῳ τοιγαροῦν ἐκ τινῶν χρόνων, εἰ καὶ μὴ παρ' ὅλον σχεδόν, ὡς οὗτος ἔγραψε, ποι(κί)λη(ν) διαγωγὴν ὑπὸ (τῶν μ)ουσικῶν παρασκευ(άζ)εσθαι προσδεχόμενοι, τὸ π(ο)ικίλον καὶ πλεῖον ὑπ(ὸ) τῶν συμπλεκομένων γ(ί)νεσθαι φήσομεν, οὐχ ὑ(πὸ) τῆς μουσικῆς α(ὐ)τῆς

81 *Philodemos de musica p. 17 Kemke.*

(ψυχα)γωγίαν ἰδίᾳ ... κα . φαθαι παρὰ τοῖς μελοποιοῖς, ὅσοι (χρ)ησίμως πεφιλομουσῆ(κ)ασιν· μὴ γὰρ κακῶς ἐπιση(μ)αίνεσθαι Χαμαιλέοντα τοιοῦτόν τι τοὺς κωμικοὺς (αἰ)νίττεσθαι περὶ τῶν ΓΙΣ ων, προσηγορίαις μὲν χρω(μ)ένους ταῖς τῶν (π)ρώτων καὶ ποτε || εἰς πάντας δὲ τὴν ἰδιότητα (τ)οούτων. Idem lib. IV p. 83. ... να δὲ δὴ γράφοι τ(ὴν ψυχα)γωγίαν ἰδίᾳ π(.....)θαι παρὰ τοῖς μελ(οπ)ο(ιοῖ)ς καὶ τυγχάνειν ἐπιστάσε(ω)ς ὑπὸ Χαμαιλέοντος, ἅπ(α)ντα σχ(ε)δὸν διανοημά(τω)ν εἶναι καὶ ποητικ(ῆς) χρ(ώ)ματα (scil. φήσομεν

82 *Philodemos de musica p. 17 Kemke.*

ἔχειν δέ τι καὶ πρὸς φι(λί)αν (ο)ικεῖον. ἐπειδὴ γὰρ πρὸς ἔρω(τα ἐ)δείχθη, κα(ὶ) πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ (λ)όγον αἰρεῖν. ἔτι δ' ἐπεὶ πρὸς (συμπό)σια, καὶ (π)ρ(ὸς) τὸ τέλος (αὐτῶν, δ) φαίνεσθαι π(άλ)ι φιλο(φροσύ)νην. εἰ δὲ (πρ)ὸς ταύτ(ην, καὶ) πρὸς φιλίαν. ἄλλως (δὲ καὶ) τὴν (ψυχ)ήν ἀνίησιν (καὶ ἀφιλαροῖ). Idem lib. IV p. 84. ἀλλὰ δ(ἐ) λέγομε)ν, ἐπεὶ πρὸς τὸν ἔρωτα τὴ(ν) μουσικὴν οὐθὲν ἂν ε(ὔρο)μ(εν) χ(ρη)σιμεύουσα(ν, οὐ)δὲ πρὸς φιλ(ι)αν οἰκε(ί)ως προσφέρεσθαι col. XVIII. (πρὸς) συμ(π)όσια διδόντες ἐναρμό(τ)τειν (α)ὐτήν, τὸ δὲ μόνον τέλο(ς) αὐτῶν εἶναι φιλοφροσύ(ν)ην οὐ τιθέντες, ἀλλὰ καὶ τιν' ἕτερα, πρὸς τὴν ἡδονήν, οὐ πρὸ(ς) ἐκείνην χρησιμεύειν ὁμολογήσομεν· ὥστ' οὐδὲ πρὸς (φι)λίαν. —οὐδ' ἀνείησι δὲ τα(ῦτ)α καὶ

ἀφιλ(α)ροῖ, τὰ δὲ συμπεπλεγ(μ)ένα αὐτοῖς διανοήμα(τα). — p. 85. οὐ μὴ(ν) ἀλ(λ)ὰ (κᾶν) ἀνιῆ
καὶ (ι)λαροὺς (ποι)ῆ, καθάπ(ερ) ἀπόλαυσ(ις) πο(τῶν) τε (καὶ) βρωτῶν κα(ὶ) πᾶσα ἡδον)ή, φιλίας
καὶ ὁμο(νοίας οὐ)κ ἂν αἴτια (διδ)ο(ῖ)μεν εἶναι ο(ὐ)δὲ ταύτη μόν(ον), μ(ὴ) ὑπ’ ἄλλων κατὰ (τ)ὰς
ί(λ)αρ(ό)τη(τας) ἡμᾶς μά(λι)στα γίνεσθ(α)ι δι(ι)αλυτικούς.

83 *Philodemus de musica lib. IV p. 85 Kemke.*

Λακ(εδ)αιμονίους δὲ τοῖς ἀδιανοήτοις οὐ προσίε(με)θα μαρτυροῦντας, ὅτι καὶ πυ(θ)όχρηστον
ἔσχον μεταπ(έ)μψ(α)σθαι θαλήταν καὶ π(αρ)α(γ)ενομένου τῆς διχο(νοί)ας (ἔλ)ηξαν· εἰ δὴ
μαρ(τυρο)ῦσ(ιν), ἄλλο(ις) μόνον εἶπ(ον)το τοῖς πεπλακόσι (τ)άρ(χαῖα) καὶ μουσικῶς ἄλλο(ι
γάρ) ἀντιλέγου(σ)ιν, (αὐτὸν δείξαντες) ἀλ(α)ζονευόμενον δι’ ἀναθέματος, εἴπερ ἀνέθηκεν
οὕτως ἐπιγράψας, ὥς (ο)ῦτοι λέγουσιν.

84 *Philodemus de musica p. 18 Kemke.*

καὶ Τέρπανδ(ρος κατὰ μαν)τεῖον (ἐν τοῖ)ς φιλιτείοις ἄ(δ)ω(ν τῆς ταρ)αχῆς ἔπαυσε τοὺς
(Λακεδαιμονί)ους. Idem lib. IV p. 85. οὐ πειθόμεθα (δ’) οὐδὲ τῷ Τέρπανδρον κ(α)τὰ μαντεῖαν
κεκλήσθαι πρ(ὸ)ς κατάπαυσιν ἐμφυλίου στά(σ)εως, ἂν καὶ πάνυ πολλοὶ συμφωνῶσι περὶ
τούτου τῶν μουσολήπτω(ν), οὗτος δὲ σχεδὸν μόνος (ἐ)ν τοῖς φιλιτείοις αὐτὸν ἄδοντα ποιῆ.
καὶ δὴ γὰρ προ(σ)ῆκε τοὺς φιλοσόφους ὑπογράψαντας, τίνα τρόπον δύναται πα(ύ)ειν ἄλογα
μέλ(η) λογικὴν διαφοράν, οὕτω πείθειν καὶ τὰ θαλ(ή)του καὶ Τερπάνδρου πεπαυκέναι (τὰς)
τῶν Λακῶνων.

85 *Philodemus de musica p. 18 Kemke.*

καὶ περὶ Στησιχόρου δ’ ἐν μέσοις (ἥ)σέ τι παρα)κλητικὸν καὶ δια(λλάξ)α(ς) διὰ τοῦ μέλου(ς) εἰς
ἡσυχίαν αὐτοὺς μετέσ(τη)σεν. ἄλλου δέ τινος ἔνε(κα οὐδὲ Πιν)δάρῳ γεγράφθ(αι „τὸ κοινόν)
τις ἀστῶν ἐν ε(ὐ)δία τιθεῖσ(α) καὶ τὸ Σοφο(κλέους ἐν το)ῖς Ἐπιγόνοις. Idem lib. IV p. 87. ἀλλὰ
μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τ)ὰ Στησίχορον οὐκ ἀκρι(β)ῶ(ς) ἱστο(ρεῖ)ται· τ(ὸ) δὲ Π(ι)νδάρειον εἰ τῆς
διχ(ον)οίας ἔπαυσεν οὐκ οἶδαμεν. — τὸ δ’ ἐκ τῶν Ἐπιγόνων μέλος ὑπο(γ)ράφομεν οὐκ
(ἀ)πιθαν(ω)τέραν ἄλλην (δ)ιάνο(ιαν· κ)ᾶν δ(ἐ) νο(ώ)μεν ὥς οὗτος, (ἀλ)λὰ μετὰ τῆς
ἐπι(σ)ημ(ασίας τ)οῦ κωμωδογράφ(ου ἐατέ)ον ἐστίν.

86 *Philodemus de musica p. 19 ed. Kemke.*

(διατ)άττει(ν) μέλη τι(νά, ὦ)στε μὴ μόνον κοινῶς (ταῦτα) πρὸς θεῶν τιμὴν (οἰκε)ῖόν (τι) ἔχειν,
ἀλλὰ καὶ (κατ)ὰ τὰς διαφορὰς τῶν δ(αι)μόνων) ἄλλα πρὸς ἄλ(λ)ους. Idem lib. IV p. 88. ὥστ’ ἐφ’
ἃ γράφει περ(ὶ) τ(ῆ)ς εὐσεβε(ί)ας μεταβάν(τε)ς λέγωμεν, ὥς εἰ χάριν τ(οῦ τιμ)ᾶσθαι τὸ θεῖον διὰ
(μ)ουσικῆς ὑπὸ τῶν πολλῶ(ν οἰ)κε(ί)αν εἶναι τὴν μουσ(ικὴν) τῆς εὐσεβείας οἰησό(μεθα, κ)α(ὶ)
μαγειρι(κ)ὴν οἰησό(μ)εθ(α) — — (ἔτι δ’ ἂν ἔ)ποιτο (τοῖς δόγμασι τοῦ φι)λοσό(φου τὸ μὴ
οἰκείαν εἶναι), ἐπεὶ δι’ αὐτῆς οὐδ(ἐ) εἷς τιμᾶ(τ)αι, διότι κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ο(ὶ) πολλοὶ θεοῖς
ὄντες ἐχθροὶ κα(ὶ) ἀνόητοι τὰς ἀληθε(ι)νὰς τιμὰ(ς) τ(ῶ)ν (κρ)ατί(στ)ων οὐδ’
ὠνε(ιρ)οπολήκασιν. — — καὶ (τ)ὸν Π(ι)νδαρον οὕτω νομ(ί)ζειν, ὅτ’ ἔφη θύσων πο(ιεῖσ)θαι
διθύραμβον, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ(ν) τὰ μέλη διατάττο(ν)τα τῶν θεῶν ἐκάστω κωμικόν. — — εἰ μὴ
Δ(ι)ογένης ἄρα συνεπείθετο καὶ τῷ τῶν θεῶν ἐτέρους ἕτερα μέλη προσίεσθαι καὶ πρέπειν
ἐκάστοις ἴδια.

87 *Philodemus de musica p. 19 Kemke.*

(εὐ)χρηστεῖν δὲ (λέγει) τὸ (μέλος καὶ) πρὸς (σύνεσ)ιν. καὶ γὰρ ὄ(ρους) καὶ διαιρέσεις καὶ
ἀ(ποδ)είξεις ἐν ἁρμονικῇ (π)λείσ(τας εἶναι) καὶ κατ’ ἄλλον τινὰ θεωρία(ν Idem. lib. IV
p. 89. καὶ τί δεῖ τᾶλλα θαυμάζειν αὐτοῦ; καὶ πρὸς σ(ύ)νε(σ)ιν γὰρ εὐ(χρ)η(στε)ῖν (οἶε)ται τῷ καὶ
ὄρους (καὶ διαιρ)έσεις καὶ ἀποδείξ(εις) πολλὰς ὑπάρχειν ἐν ἀ(ρμ)ο(ν)ι(κ)ῇ), κα(θ)άπερ ὅτι
μό(νον) διεῖλον ἢ ὥρι)σάν τι τούτων, ἡ(μαρτη)μένον ἄλλως, κατ’ αὐ(τ)ὸ (δ)ὴ <τὸ>
διαλεκτικῶς ἐπιτ(υγχ)άνε(σ)θαί (τ)ι, τῶν παρὰ τ(οῖ)ς (μ)ουσι(κ)οῖς οὐκ ἀσυνέτω(ς) κ(αὶ

κ)αταγελάσ(τ)ως ἐκκειμένων etc. ——— εἰ δὲ τὴν ἀπὸ φρονήσεως (scil. σύνεσιν λέγει) οὐδὲν ἐπιδείξει τὰ τῶν μουσικῶν πρὸς ταύτην συνεργοῦντα μᾶλλον ἢ τὰ τῶν ἄλλων ἀκριβώματα.

88 *Philodemus de musica lib. IV p. 90.*

τ(ῆ)ι δὲ κριτικῇ λέγων (π)αραπλησίαν τινὰ θεωρίαν ἔχειν τοὺς φιλομουσοῦντας, οὐ μόνον ἄγνοεῖ καθόσον ὡς ἐμ μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς πρέποντος καὶ ἀπρεποῦς ὄντο(ς) καὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ κριτικὴν αὐτῶν ἀπέλειπε θεωρίαν, (ἀ)λλὰ καὶ καθόσον, εἴ τι τοιοῦτον ἦν, οὐχὶ τοῖς φιλοσοφοῦσιν ἀπεδίδου τὴν κρίσιν, καὶ νῆ τὸν Δία καθόσον τὴν κριτικὴν, ἥ τι παραπλήσιον ἔχ(ε)ιν τὴν μουσικὴν ἔφασκε(ν, ο)ὐχὶ τοῦτο(ις) ἀλλὰ (το)ῖς ὀνομαζομένοις κριτικοῖς (συνε)χώρει. καὶ τῇ ποιητ(ικῇ) δὲ γράφων ἀνάλογο(ν εἶνα)ι κατὰ τε τὴν μίμησ(ιν κ)αὶ κατὰ τὴν ἄλλην εὖρ(ε)σιν, κατὰ μὲν τὴν μίμη(σ)ιν οὐκ ἂν ἐπέδειξεν, κ(ατ)ὰ (δὲ) τὴν εὖρεσιν οὐ ταύτ(η μ)ᾶλλον ἢ ταῖς ἄλλαι(ς τέχ)ναις. κατὰ μὲν(τ)οι τὸ πλ(άττεσ)θαι καὶ ἀνταποδιδόναι τ(ὸ μ)έλος ἔστω τι παραπλήσι(ον) αὐ(τῇ)ς καὶ τῇ γραμματι(κῇ). τί γὰρ δεῖ φ(ρ)ονε Ibidem p. 92. ἃ μέντοι Διογένης φ(η)σὶν κα(τα)νοήσαντας ἡμᾶς ἀναγεγραμμένα παρ' Ἑρακλείδῃ περὶ πρέποντος μέλους καὶ ἀπρεποῦς καὶ ἀ(ρῶ)ένων κα(ι) μαλακῶν ἡθῶν καὶ κρ(οῦσ)εων ἀρμοττουσῶν κ(αὶ ἀ)ναρμόστων το(ῖς) ὑπ(ο)κειμένοις προσώπ(οι)ς οὐ μακρὰν ἀπηρτ(ημέ)ν(ην τῇ)ς φιλοσοφ(ίας ἡγή)σ(ε)σ(θα)ι τῷ πρὸς π(λεῖστα) ἐπὶ τοῦ βίου χρησι(μεύειν) τὴν μουσ(ικῇ)ν (καὶ τὴν) περὶ αὐτὴν φιλ(οτεχ)νίαν οἰκείως διατι(θέν)αι πρὸς πλείους ἀρετάς, μᾶλλον δὲ πρὸς πάσας, ἐκθέντες ἡμεῖς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ὑπομνημάτων—καὶ τὰ παρ' (ἄ)λλοις δὲ συγγενῶς εἰρημένα—παρεδείξαμεν ὅσης ἐστὶν γέμοντα ληρείας. Philodemus de musica p. 19 Kemke. κατανοήσαντά τι(να τῶ)ν εἰρημένων, ἐν οἷς (περὶ πρ)έ(π)οντος μέλους καὶ (ἀπρεπο)ῦς καὶ περὶ ἡθῶν ἀ(ρῶ)ένων κα(ι) μαλακῶν καὶ περὶ (κρούσε)ων ἀρμοττουσῶν κα(ι) ἀναρμ)όστων τοῖς ὑποκειμέ(νοις πρ)οσώποις, ἅπερ ὁμολο(γούμε)νως οὐ μακρὰν ἀπεῖρ(χθαι τοῦ) φιλοσοφεῖν καὶ παρα—(post duos versus) (εἶ)ναι φανερόν πρὸς (πάντ)α μέρη τοῦ βίου (χρησιμ)εύειν τὴν μουσικὴν (καὶ δύ)νασθαι τὴν περὶ αὐτῇ(ν φι)λοτεχνίαν οἰκείως ἢ(μᾶς δι)ατιθέναι πρὸς πλείους (ἀρε)τάς, δοκεῖν <δὲ> αὐτῷ καὶ π(ρὸς πά)σας.

89 *Philodemus de musica p. 20 Kemke.*

ἐξ ὧν δὲ παρατίθεται (Δικ)αίάρχου λάβοι τις ἂν ὅσ(α βούλετ)αι πρὸς τὴν ἐνεστηκυ(ῖαν) ὑπόθεσιν, (ὡς) τὸ τοὺς πα(λα)ιοὺς καὶ σοφὸν τὸν ᾧδ(ὸν νο)μίζειν, ὡς εἶναι δῆλον (ἐκ) τοῦ παρὰ τῇ Κλυταιμ(ήστρ)α κατ)αλειφθέντος καὶ γ)νῶναί φασιν ο τ)οῦτων ἀκούσῃ δι' οὗ γε ... φωνεῖται καὶ πλείο (σι) τα(τ)αι τὸ πρὸ <σ> ταῖς ἄλ(λ)αις δυνάμ)εσιν τὸ μέλος καὶ (στάσεων κ)αὶ ταραχῶν εἶ(ναι κ)ατα(πα)υστικόν, ὡς ἐπὶ (τῶν ἀνθρώπ)ω)ν καὶ τῶν ζώ(ων φαίν)εσθαι καταπραῦνο(μένω)ν· διὸ καὶ τὸν Ἀρχίλο(χον λ)έγειν „κῆλ(εῖ)ται δ' ὅτις (ἐστὶ)ν ἀοιδαῖς.“ πα(ρὰ) δὲ Κ(αρσὶν ἐ)πειδὴν ἐν ταῖς ἐκ(κλησίαις θ)όρυβος γένηται, τῶν (γλυκ)υτάτων τινὰς ᾧδ(ῶν ἐξά)ρχειν εἴτ' εἰς τοὺς (ἄλλους γί)νεσθαι καὶ πέρας (εἰ)ς ἄ(παντ)ας οὕτω δὲ κατα(λύειν) τὸ προκειμένον· εἴτα

90 *Philodemus de musica lib. IV p. 105 Kemke.*

ἀ(λ)λὰ μὴν (θε)ὸς μὲν (ο)ὕθεις εὕρετ(ῆς) ἐγέν(ε)το τῆς μουσικῆς(ς οὐ)δὲ π(αρ)έδωκε τοῖς ἀνθρώπο(ις, ἀλ)λ' οὕτω παρ(εξέ)μαθον ὡς πρότερον ἀπεδώκα(μ)εν. λόγον δὲ καὶ φρόνη(σιν) καὶ παιδευτ(ικὰς ἐπ)ιστή)μας οὐδεὶς εὐσεβῆς νο(μίζει) τὸν Ἑρμῆν καὶ τὴν Ἀ(θη)νᾶν καὶ τὰς Μούσα(ς). εἰ(δ) δ' ὁ λόγος ἢ λογισμὸς ἐπήγα(γ)εν τὴν μουσικὴν, οὐκ ἤδ(η καὶ) χ(ρή)σιμ(ος) διὰ τὸ καὶ τὰ (χ)εῖριστα. τὸν δὲ λόγον ἂν ἀ(ξι)ῶ(σ)ι καὶ φρόνησ(ιν) καὶ τὰ(ς) παιδ(ευ)τικὰς ἐ(πιστή)μας ἐν)απο(λ)αβεῖν, (λεγέτωσαν) τὰς α(ι)τίας.

91 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 329 Sudh.*

(δύ)νασθαι πιθανῶς ἐπαινεῖν, ἣν ἂν βουλώμεθα δαίταν, κα(ι) πάλιν τὴν αὐτ(ῇ)ν ταύτην, ἂν ἡ(μῖ)ν δοκῇ ψέγειν· ὥστε πείθ(ει)ν τὸν λό(γ)ον, ὅτι εἰσὶν ὑγιεῖναι αἱ ὑφ' ἡμῶν λεγόμεναι ἢ

ἐκείνων μάλλον, τὸν ὑγιαίνειν βουλόμενον. ἡ δὲ τοιαύτη ἐργολαβεῖν μὲν τὰ ἱατρικὰ ζητοῦντι, (φη)σίν, (οὐ)κ ἂν ἄ(χ)ρηστος (εἴη), πρὸς (δὲ) τὸ ὑγιαίνειν (οὐθὲ)ν (ἂν συμ)βάλλ(οι)το.

92 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 329 Sudh.*

(εἰ δὲ τῷ ῥήτορι ἤκισ)τα τῶν κατὰ (δό)ξαν ἀληθῆ φαίνεται· εἶναι προσῆκον, ἀντι(θ)εῖναι τὰ κατὰ ματα(ί)αν δό(ξ)αν ὑπόκωφον ἦν ου . ἡ τὰ τε μὴ τὴν ἀναφ(ο)ρὰν ἐπὶ (τ)ὰς ἐν(α)ρ(γεί)ας λαμβάνοντα καὶ (τὸ μὴ)δὲ τούτων τελέως ἐ(λ)λ(εί)πειν τοὺς ῥήτορας. ἀλλὰ μὴν ἐν τῷ κατασκευάζειν τὸ προκε(ι)μενον πρὸς οὐθὲν ἔο(ικ)εν ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἐπάγειν. οὐ γὰρ ἦν φαν(λ)ότερα τὰ κατ' αὐτ(ή)ν (τ)ῶν ὑπὲρ ὧν ἐποίει τ(οὺς λογι)σμο(ύ)ς, ἀλλὰ ταῦτα (μὲ)ν εὐπαρακολ(ο)ύθη(τα πᾶ)σιν ὄντα

93 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 332 Sudh.*

ἑαυτοὺς καὶ ἐ μ εὐμαθ(ε)ῖς (ο)ὐ πεί(θουσιν), ἀλλὰ πᾶσα ἡ μελέ(τη ἐς)τ(ι)ν αὐτῶν πρὸς τοὺς (ὄχλους) καὶ τὰ δικαστήρια· (ὄθε)ν δὲ πρὸς ἑαυτόν τι ἐρ(εῖ, ο)ὐθεις ἐπιμέλεται οὐδὲ πρὸς συνήθη, πρὸς υἰόν, πρὸς γυναικα· κἂν μὲν δίκη γένηται πέντε μνῶν, μ(ε)λετῶσιν καὶ ἐντεῖ(νο)ν(ται), ὅπως πείσουσιν· (τὸν) δ(έ) που διὰ κενοδοξί(α)ν εἰς μοχθηρὰς ἐπιθ(υμί)ας (τ)άλαντον μέ(λλ)οντ(α) ἀναλίσκειν καὶ (μετὰ τ)οῦτου ἑαυτὸν προσα(π)οβάλλειν, (ἡ τ)ῆς (γ)υναι(κὸς ἢ τοῦ υἱ)οῦ

94 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 333 Sudh.*

ὥς ὁ (πείθων ἀναμέ ν)ειν ἐν (Μ)αραθῶν(ι Λακεδαι)μονίους· „τί οὖν ἐπι(χ)ειρεῖς“; ἐρωτήσαντος, ἔφη ὅτι „τὰ στενὰ καὶ τὰς παρόδους καταλή(ψ)ονται (καὶ) τὰ ὀχυρώματα ἐκπολ(ιορ)κήσουσιν.“ „Ἐλήλυθας οὖν“ εἰπόντος „εἰς Μαραθῶνα“; „Οὐκ“ ἔφη. „Ἀλλ' ἀ(κ)ήκοα(ς) ἐπιμελῶς περὶ τού(του) τ(οῦ) τ(ό)που“; τοῦ δ' ἀνανε(ύσ)α(ν)τ(ος) „Τί οὖν, εἶπεν, ἐπιχε(ιρ)εῖς οὐ(δ') εἰδώς, εἰ εἰσίν“; (τ)οιοῦτοί εἰσιν οἱ σύμβου(λοι) οἱ δοκοῦν(τες) εἶνα(ι) δεινοὶ ἐν ταῖς (πόλ)εσιν καὶ λέγουσιν (ὁμοί)ως τούτῳ

95 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 333 Sudh.*

ἅμα μὲν γὰρ ἐ(π)αγγέ(λ)λονται πολιτικούς (ποιή)σειν καὶ χρησίμους (τ)ῇ πόλει καὶ τοῖς φίλοις, (ἅ)μα δ' ἀπολογοῦνται περὶ τῆς τέχνης, ὥς οὐκ οὔσης φαύλης, ἀλλὰ τῶν (χρ)ωμένων αὐτ(ῇ)ι φαύλως ὥσπερ δυνατόν τοὺς γενομένους οἴους δεῖ (καὶ) τῇ πόλει χρησίμους καὶ τοῖς φίλοις, ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἀγνώ(μό)νως (φέρ)εσθ(αι etc. p. 334. (εἰ)κῇ δ(έ)τις τῶν π(ονη)ρῶν ἐνίο(τ' ἐν π)όλε(σιν) τῇ τέχνῃ χρῆ(τ)αι. γενομένους μὲν γὰρ οἴο(υς) δεῖ καὶ τῇ πόλει (χρ)ησίμου(ς) καὶ τοῖς φίλοις, (οὐ)κ ἐνδ(ε)χόμεν(ο)ν ἀγν(ω)μόνως χρῆσθαι τούτ(οις), οὓς ἐπηνόρθωσαν, οὐδ' ἀγνώμονας κα(ι) πονηροὺς κα(ι) δω)ροδόκο(υς) τιν(ὰς) ὄντ(ας) καὶ πό(λ)ει κ(αὶ φίλοις) εἶναι χρησίμους

96 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 337 Sudh.*

καὶ δικολόγο(ν. πρῶ)τον μὲ(ν το)ίνυν προσ(ε)κτέον (ἦ)ν, μήποτ' ο(ὐ)κ (ἀ)φαιρῇ (τῶν) νεωτέρων τὸν πόθ(ο)ν τῆς ῥητορικῆς ἀλλ' ἐ(π)ιτείνῃ διὰ τῶν (κ)ατηγοριῶν. κἂν γὰρ ἐμφ(α)νῶ(ς) ἄλλο τι λέγω(σιν), θαυμά(ζου)σι τὴν οὕτω γε π(ρακτ)ικὴν δύ(ναμ)ιν οἶον (τὴν) μεμυθευμένην (περὶ τ)ὸν Αὐτό(λ)υκ(ον καὶ τοῦ)ς ὁμοίους.

97 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 344 Sudh. —*

τοῦ)ς δὲ φιλοσόφους δυνα(τ)οὺς, γ <ε> λοῖον ἦν κελ(εύ)ειν αὐτὰ παριέναι γεγρα(μ)ματευκόσι καὶ κεχορευ(κό)σι καὶ τετελωνηκόσι καὶ τὴν ὥραν πεπωληκόσι· εἰ δὲ ἐκέλευσε μὴ παραχωρεῖν λέ(γ)ειν, ἀλλ' ἀντ(ι)ποιεῖσθαι (τῶ)ν ἀποτελεσμάτ(ω)ν, ἀπ(ορ)ώτερον ποιεῖ τὸ (συ)μ(βαῖνον, οὐ) φάσκων ὑπὸ τῶν ἰδι(ω)τῶν παρα σθαι.

98 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 344 Sudh. —*

εἶ)ναι τὸ κατ' ἀλλήλω(ν εἰ)ρηκέναι (τ)οὺς ῥήτο(ρα)ς, ἃ παρατίθησι, καὶ τοῦ παμπονήρους γεγονέναι τοὺς φιλοσόφους ση(με)ῖον ἡγήσεται τὰ κα(τ') ἀλλήλων παρ' αὐτοῖς γεγραμμένα· καὶ πολὺ μᾶλλον ὅσῳ τοῖς μὲν οὐκ ἀπαρέσκ(ε)ι τὸ καὶ ψευδές που (λέγειν

99 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 345 Sudh.*

οὐδὲ γὰρ τὴν τῶν ἱατρῶν τέχνην δει(χ)θῆ(ε)σθα(ι) τῆς ὑγ(ιεί)ας οὐκ ἀπεργασ(ι)κῆ(ν) (ο)ῦσαν, ἐπειδὴ νικῶν(ται) ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν, φάρμακον ἱστορηκότων τι νοσήματος ἀπαλλακτικόν, ἄγν(ο)οῦντες αὐτοί. τῶν τε ῥη(τ)όρων οἱ διαφέροντες οὐ πολλάκις ὑπ' ἰδι(ω)τῶν ἡτ(τῶ)ν(ται) τοῖς πράγμασιν (ἢ οὐ πολ)λάκις ἄγαν, κατα(λαλ)εῖσθαι δὲ πολ(λάκι)ς (πολ λο)ῦ δέουσιν, εἰ μὴ πο(υ ἄ) φωνοὶ διὰ σωματι(κ)ὴν νόσον ἢ ἀχαν(ε)ῖ(ς) ὑπὸ τινος πά(θο)υς (γεγεν)η(μ)ένοι. Hac Philodemi refutatione probatur Diogenis verba esse, quae leguntur p.343. ἄλλοι δὲ (μι)κρῶ(ι) εὐ)λαβέστερον τὴν πρῶ(την) ἐ)παγγέλλονται καὶ ὅμως τοιαῦτα συν(γ)ραφόμενοι οὐ μόνον κατὰ τὰ πράγμαθ' ἡτ(τ)ῶνται ἀλλὰ καὶ κα(τ)αλαληθέντες πολλ(άκις) ὑπ' ἰδιωτῶν, οὐ(δ)ἐ(ν οὐ)τως ἐστὶν πει(σ)τικ(ὸν) ὡς ἀλή(θ)εια καὶ ἡ (περὶ τῶ)ν πραγμάτων (ἀμε)τά(πτω)τος ἐμπειρ(ί)α. Ad ultima verba referri videntur, quae Philodemus disputat p. 346: ἐμπ(ειρία ἀμε)τάπτωτός) ἐστι· (τοῦν)αν(τί)ον δὲ οὐ τῶν ῥητόρων, ἀλλὰ τῆς Διογένους καὶ τῶν ὁμοίων ἐπαγγελίας ὑπὲρ τοῦ ῥήτο(ρ)α κα(ι) μόνον εἶναι τὸν σοφὸν (ἀ)πο(φα)τικόν. οἱ μὲν γὰρ ... ἄκασι τὴν ἀλή(θ)ε(ιαν) ἐ)κάστου (τῶν πό)λε(ι) συμ)φερόντων κατὰ (τὴν ἱστο)ρίαν τῆς ...

100 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 346 Sudh. —*

εἶναι Φίλωνος, ὃ (Δημή)τριος ὁ Φαληρεὺς ἐν (τ)ῷ περὶ τῆς ῥητορικῆς ἔτα(ξ)εν, ἴσως τὰ πράγματ' ἄλλα. κατ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὰ περὶ θατέ(ρο)υ Φίλωνος. εἰ(ῖ)τε γὰρ ὁ μᾶλλον εἰδῶ(ς) τῶν εἰδόντων μὲν αθ', ἡ(τ)τον δ' εἰδόντων ἀφείλ(ε)το τὴν ἐργολαβ(ίαν) τῷ) ἀνασκε(υά)σαι, . κοι ... σει τὸν (ὄλω)ς ἄπει(ρον) σοφὸν τῶν πολιτικῶν ὁ τὴν ἄκραν ἐσχηκῶ(ς) ῥήτωρ ἐμπ(ειρί)αν ἀ(πό) τῶν . εω (καὶ) δυ(ν)άμε(νος)

101 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 347 Sudh.*

—λεῖν μᾶλλο(ν) πλανωμ)ένων ἢ μὴ πλ(ανωμ)ένων, ὑπ(ὸ) Διογένους (δὲ κ)αὶ τ(ῶν) πα)ραπλησίων σχεδὸ(ν) δι' αὐ(τῶν) λεγομένων (ἐ)ξαπατᾶσθαι, καὶ κατ(ασ)κευασ(τ)ικὸν φέρει το(ῦ) μὴ) πλανᾶν τοὺς(ς) ῥ)ήτο(ρ)ας, ἀλλὰ τὰ λι το .. πείθειν κα(τὰ τὸ πλ)εῖσ(τ)ον· πείθειν

102 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 348 Sudh.*

τοὺς με(γά)λους (τῶν) πρ(ό)τερ(ον) ῥη(τ)ό(ρων) κατὰ) σύνεσιν ἐζηκέναι πολιτικὴν κ(αὶ) με(γ)άλ(η)ν εὐα(γ)ώ(ιαν) τ)αῖς (π)ό(λε)σιν (ἐν)απερ(γά)σα)σθ(α)ι β(ιω) τικὴν τοὺς(ς) ν(ῦ)ν (γ)ὰρ (post duos versus:) οἱ δὲ καὶ etc. Col. LIII, 9. καὶ πρὸς(ς) ὄχ)λον τυγ(χάν)ο(υ)σι, (μ)ηθὲν μαθόντων (π)οτ(ἐ .)ας δην, μή(τ' ἀπὸ τῆς) ἐμπ(ει)ρίας ἐν(δόξ)ων γεγονότων μή(τ' ἀπὸ τοῦ) καλῶς (ἔχοντ)ος (πρ)οσερχομέ(νων) ταῖς) ἀρχαῖς, ἀλλ' ἀ(πό) πε)ρὶ λαλήσεως Col. LIV. (καὶ τοῦ)τωι π(αρα)πλήσιοί τινες οὐ(θὲν) μα)θόντ)ες. ἐμπείρω(ς) γὰρ ἔ)χειν (κ)αὶ ἀ(πὸ) τοῦ κ(αλλί)στου προ(σέρ)χεσθ(α)ι ταῖς) ἀρχαῖς, ἀπείργ(εσθ)αι δὲ μὴ) τοὺς τελείους κα(τ' ἀρετὴν) καὶ (τ)ὰς πόλ(εις) δυ(νατοὺς) βρ(αβ)ε(ύ)ειν. ἀλλὰ (τὴν) μὲν ἱσ(τορί)αν.

103 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 350 Sudh.*

τὸ δὲ τοὺς) ἀρξ(α)μ(έ)νο)υς ἀ(πὸ τοῦ) δύνασθ(αι) σιω)πᾶν, ὡ(ς) παρὰ Ξενοκράτει, μονωτάτους καὶ λέγειν εἰδέναι—αὐτοῦ γὰρ ἐκάτερον εἶναι—τί(νι) προ(σ)έχο(ν)τες, ὧς πρὸς θεῶν, πιστεύσομεν, εἰ μὴ τῷ Ξενοκράτην οὕτως (ἐ)π' Ἀντιπά(τ)ρου καὶ τῶν συνέδρων διαλεχθῆνα(ι, καθά)π(ερ ὁ) Φαληρεὺς (ιστόρηκεν ἐν τ)ῷ (περὶ τῆς ῥητορικῆς

104 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 350 extr. Sudh.*

κ)αὶ τοὺς ἐ(πι)σημ(ο)τάτου(ς) τῶ)ν (ἐμ)πρά(κ)τ(ων) ῥ)ητό(ρ)ων, δι(ὰ τὴν) ἐ(μ)φαινομένην ἐκ τῶν φ(ι)λοσόφων συνερ(γ)ίαν, ἡχθ(αι) παρ' αὐτ(ῶν), ὥ(σπερ) Πε)ρι(κ)λέα καὶ τινας ἄλλους ἄρχον(τας) καὶ Δη(μο)σθένην, καὶ (οὐ)δὲν π(λημελῆ)σαι τοι(οῦ)τον, οἶον (Σω)κράτε(ι)

παραβαλόν(τας) Ἀλκι(βι)άδ(ην) τε καὶ (Κρ)ιτία(ν). τῆς (δ') αὐτῆς ὕ(λης) τ(ήν) τῶν ρ(η)τόρων
ἔχ(εσθαι

105 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 351 Sudh.*

—λ(αις) τῆ(ν) ἀ .. ντ . ι ιιν (π)αρεισ(ῆ)γ(εν) τοῖς δ' ὅπλοις οὐ(κ ἔο)ικεν. τὰ μὲ(ν) γὰρ οὐθὲν εὐφυὲς
προσφέρεται πρὸς ἀπάτην μεμηχανημένον, ἡ δ(ὲ) τῶν ρ(η)τόρων εἰσαγωγή πάντα (τ)ὰ
θεωρήματα πρ(ὸς) τοῦτ' ἔχει τείνο(ντα) καὶ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον κοπίδων ἐστὶν ἀρχ(η)γός.) p.
354 col. LXII. τὰ (μὲν γὰρ οὐθὲν ε)ὐφυὲς ἔχει(ι πρὸς ἀπάτ)ην μεμηχα(νη)μέν(ον), ἡ δὲ τῶν
ρ(η)τόρων (ε)ἰσ(α)γωγή πάντα τὰ θεωρήματα πρὸς τοῦτ' ἔχει τείνοντα καὶ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον
κοπίδων ἀρχ(η)γός πῶ(ς) γοῦν ἔστ(ι)ν, χωρὶς τοῦ πάντ' ἐπιδειξ(αι) τὰ θεωρήματα, πρὸς δὲ λέγει
τείνοντα (μᾶλλον ἢ) μὴθὲν ἀπλῶς εἰπεῖν; ἢ τίς ἀ(ν) τὸ π(ρ)ότερον τοῦτ' ἀν(έ)χοιτ', ἀπὸ τοῦ
ρ(η)θ(η)σομένου κα(ὶ) λ(ε)γο(μέ)νου πρὸς αὐ(τῶν) etc. p. 355 col. LXIII. τάχα δ' ἴ(σ)ως ἀ(φορμ)ήν
τιν' (οὐ)τω(ς) δίδωσιν ἐν(ί)οις πρὸς ἀπάτην τῶν ἀκο(υ)όντων. „ἀλλὰ νῆ Δία τοῦ(τ)ο τοῖς
ὅπλοις, ἔρεῖ τις, οὐ συμβέβηκεν, (τ)ὸ δ(ιδ)όναι πρὸς ἀπάτην ἀφορμάς.“ οὐκοῦν τοῦτ' ἐχρῆν,
ἐ(γὼ) φ(ή)σω, λέγειν συμβεβηκέναι τοῖς τῆς ρητορικῆς θεωρήμασιν, μᾶλλον δὲ τισίν, ἀλλ' οὐ τὸ
πάντα καὶ τὴν εἰσαγωγήν εἰς τοῦτο τείνειν.

106 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 352 Sudh.*

δι(ὸ) κιν(ά)δοις Ἀριστοφάνης α(ὐ)τοὺς εἰ(κ)ά(ζ)ει etc. col. LIX. (τῶν μάλιστα) π(ε)πιστευμένω(ν
εὔ) ἱστορία(ν) γ(ρ)άφειν, (οὐκ ἀ)γ(ε)νοῦς τινος καὶ ἀ(ν)ε(πι)γρ(α)φου παρ(α)τιθείς. (οὐ μ)όνον δ'
'Ἀλ(έξ)αν(δρ)ον ἡρέθιζ(ο)ν, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρ(α). κον ων κωμωδοποιὸν (τῆς) εἰς τοὺς
ρ(ή)τορας ... μνησθεῖς (β)λα(σ)φημίας, ὅθεν, φη(σίν), οὐ κακῶς μο . οκ . υ . νηνε .. ωνπε ρε ..
ατο .. δοπ . η . υε. col. LX. ἐ)πιρερ προσδο(κ)ῶν τ νῦ(ν) γε διαμ(α)χ φιλοσόφωι
χαρκτηρι(σ)τικῇ . εἰ πρὸς ορον τὸν φιλόσοφον. οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι (τ)αῦτα πάντ' ἐπ(ι)μελῶς
ἐπικόψομεν, εἰ κα(ὶ) δι' αὐτοὺς ἀναγκα(ζ)όμεθα καὶ αὐτοῖ π(ω)ς τὰ παραπλήσια π(άντ)α λέγειν.
τίς γὰρ οὐκ ἂν διετράπ(η) τὸν Διογένους (ἐ)πη(ρ)εασ)μόν, μὴ πιθανώ(τερο)ν προσφέροντα κα(τ'
αὐτῶν) ἢ ὁ Π(ω)λ(ος)? εἰσῆκ(ται) παρὰ Πλάτων <ι> ἀ— col. LXI. τὸ δ' αὖ φῆσαι τὸ ρ(η)θὲν
ὅμοιον εἶναι τῷ λέγειν (ὡς οὐδὲν) κωλύει τὴν μέθοδον εἰδέναι, καθ' ἣν . περγα ποιούσι καινὰ
(φ)αίνεσθαι καὶ καθ' ἣν (ἀ)ποτέμνουσι βαλλάντι(α), μὴ μέντοι χρῆσθαι κα(τ') ἀνθρώπων, ἀλλ'
ὅταν χρεια(ν) γένηται, ταῦτόν (ἐ)στὶν τῷ μὴδὲν ἔ(χ)ειν ἀντειπεῖν. εἶνα(ι) γὰρ αὐ(τ)ῇ χρῆσθαι
(π)ρὸς ν καὶ π(ρ)ὸς σο— col. LXIX p. 359. τὰ δὲ λεγόμενα κατὰ Δημοσ(θέ)λους καὶ
Λυκούργου περὶ τῶν Ἀ(ρ)πα(λ)είων ψευδῆ πειράσσονται δεικνύειν, (ὄν) δὲ τῶν μάλιστα
πεπιστευμένων ἱστορι(ο)γράφων γράφειν ἅ φησιν λέγει[ν], καὶ π(ά)ντως ἀσημότατον εἶναι
δια(τε)νοῦνται καὶ δυσμενῆ καὶ τὸ πέρας ἀ(ν)αι(δ)ε(ί)ας). ἀπαρν(ή)σσονται δ' εἰκότως καὶ
'Ἀλέξανδρον αὐτοὺς ἡρεθ(ικέ)να(ι) καὶ τὸν πατέρα (πολ)ὺ πρότερον ἐπ

107 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 355 Sudh.*

(καὶ μὴν) περ(ι)ο(υ)σίαν καὶ σώ(μα)τος (ἰσ)χὺν κα(ὶ) κ(α)λλο(ς) καὶ (μυ)ρί' ἄλλα προφέρειν
(εἶ)χεν ἄ(ν) τις, ἀφορμὴν μ(έν) τισιν εἰς ἀδικίαν ἀ(ν)θρώπων διδόντα, τετιμημένα δὲ χάριν
ὠφελίας καὶ παρεχόμενα πολλοῖς, χρηστὰ δὲ λεγόμενα καὶ ὑπὸ Διογένους . εἰ δ' ὄντως
ἀμιλ(α)ῖσθαι δυνατός ἐστιν ὁ ρ(ή)τωρ καὶ τὴν σιωπ(ήν)— col. LXV. (ταύτη) μὲν δυ(ν)ήσεται τις
καὶ το(υ)ς Στωϊκοῦς, (εἰ μὴ) κα(ὶ) τοὺς φιλοσόφους ἅπαντας λέγειν ὁρᾶσθαι τοιούτους καὶ
ἐπιδεικνύειν τινὰς ρ(ή)τορας οὐ τοιούτους, εἰ καὶ παιδα(ρ)ιωδῶς οὔ(τ)ος, προσδο(κ)ή(σ)ας
ὑποπτευθ(ή)σεσθαι(ι ἢ) ἀπαντηθ(ή)σεσθαι, τοῦτο προσέθηκ(εν) „ἐὰν μὴ τις οἰκείας ἦ(τ)ων) ἢ
φύσε(ως).“ το(υ)ς ἀπολα(ύ)οντας ἑαυτ(ῶν) ἀν(θρ)ώπους καὶ λόγους ξ α . εν . ι καὶ δι

108 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 357 Sudh. —*

καθ(ά)περ ἐν Λα(κε)δαίμονι, φα(ν)ῆναι τοὺς ρ(ή)τορας ἢ(τι) ἄτο· ἄλ(λ)αι δὲ πολλαὶ συντυχίαι καὶ
(π)ονηρίαι πάντῃ διὰ τῶν ἀνθρώπων. (ἐ)ῶ γὰρ ὅτι κα(ὶ) ἀπὸ φιλοσοφίας ὠρμ(η)μένου(ς) ἔ(χ)οι

(ἄ)ν ἐπιδεικνύειν τινὰς αἰτίους κα(ῖ) συ(ν)αιτίους τῶν εἰρημένων. εὐπορήσουσι δὲ καὶ δημοκρατίας ἐκ τυραννίδων παραφέρειν (καὶ) φυλακὰς ἐκ πολ(εμίων κ)αὶ σωτηρία(ς) ἐκ τῶν μεγίστων συμφ(ορῶν τοὺς) ῥήτορας(ς) ἐξευρηκότας.) col. LXVII. (ὁμο)ίως Ἀ(θή)νη(σι τὸ γένος) ἐ(φύε)τ(ο τὸ) τῶν τυράννων, ὅπου πλείονες ἐγένοντο ῥ(ή)τορες ἢ συλλήβδην κατὰ τὴν ἅπασαν οἰκουμένην, ἀληθὲς εἶναι δύναται τὸ μηδεμίαν π(όλιν νῆ) Δία ῥήτορας ἐκ δημοκρατίας εἰς τυραννίδα περιστῆσαι. σιωπῶ γὰρ ὅτι καὶ τὰς (αἰ)τίας ἄς φα . . ας ὑπέγραψε, κοινὰς (μὲν) εἶναι καὶ παντὸς ὄχλου συμβ(ήσε)τα(ι)

109 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 358 Sudh.*

ὁ δ' Α(ισχί)νης οὐκ ἄν ἐπετ(εῖμ)α τοῖς Ἀθηναίοις ὅ(τι) Δημοσθένην οὐχ ὥς τοὺς περιτρέψαντας τῶν πορθμένων ἐκώ(λ)υ(ον ἐ)πευθύνειν ἀνατε(τρ)αφότα τὴν Ἑλλάδα· κ(α)κῶς Διογένην ἐροῦσιν λέ(γει)ν „οὐ χρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους.

110 *Philodemus de rhetorica Vol. I p. 359 Sudh.*

ῥήτ(ο)ρας δὲ ἐκβεβληκ(έ)ναι καὶ τεθανατωκέναι τὰς Ἀθήνας. εἰ δ' ἔναι καὶ ῥήτορας ἐκώλυσαν προσιέναι, μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ πολλὰς καὶ τὰς μεγίστας διατελεῖν αὐτοῖς χρωμένας. καὶ πάλιν τοὺς ῥήτορας μὴ πάντας αὐχοῦντας, ὥς ἔφη οὗτος, ἐπιτηδ(εύοντας δια)τελεῖν τόλμαν. καὶ (γὰρ τ)ῶν ἄλλων (τ)οὺς (μὲ)ν κακουργ(εῖν), τοὺς (δὲ) καὶ τάγαθὰ πως πεί(θει)ν.

111 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 202 Sudh.*

τῶν μὲν (γ)ὰρ παναρέτων, οἷου φατέ (τ)οὺς πολιτικούς ὑπάρ(χειν . εἰν (ο)ὕδεις οὐδὲ Φωκίων, ἄν ἄρα δόξῃ καλεῖσθ(αι, ὅν) ἔφη δήμο(υ γ)ενέσθαι (σωτῆρα) διὰ τῶν ἑαυτοῦ λόγων, (κατὰ) Διογένην (π)ανάρε(τός τις) ἦν.

112 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 203 Sudh.*

ὅ(ταν μὴ τ(οῦ) κα(λοῦ) χάριν προ(σέρ)χωνται τ(ῶ)ι πολι(τεύ)εσθαι, τεωρ .. ον . ηγο ... ενοι, καθάπερ ἐν τῇ(ι Σκυθ)ῶν ἐρημίᾳ δι(αλ)εγόμενος οὕτως γράφει. (τ)ὰ μὲν (γ)ὰρ ἄλλα π(α)ρεῖσθω, (ἐ)πεὶ τόν γε σ(υναρ)μόττοντα λόγον ἐ(ξηγη)σάμεθα πρότερον δι(ότι οὐ) τοῦ καλοῦ χάριν προ(σέρ)χε(σ)θαι δεῖ τ ων τ .. ΑΣΣΤΟ .. νει (post duos versus: ὁ νο)οούμενος δ' ὑπὸ τῆς (Στο)ᾶς οὔτε γέγονεν (οὔτε ἔστι)ν οὔτ' (ἔ)σται ποτέ

113 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 204 Sudh.*

μετὰ δὲ ταῦτα λίαν ἐπε(νή)νεκται ἄ(πιστ(ον· „δῆλοι δ' οὐ μετέχον)τες (τῶν τοιούτων ἐπιστη)μῶν, (ο)ῦ(τε ἀναλίσκοντες) χρόνο(ν οὔτε δ)απ(άνην οὔ)τ' ἀσχ(ολ)ίαν ὑπομέ(νον)τες ἔνεκα (τ)ῶν τοιούτων οὐδ' ὑποτάττοντες ἑαυτοὺς οὐ(δε)νὶ πώποτε τῶν τὰ το(ιαῦ)τα ἐπανγγελλομένων.

114 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 207 Sudh.*

τό τε (φάσ)κειν δι(α)τετελεκέναι(ι) τοὺς ῥήτορας φαίνοντάς τε καὶ ε(ὐ)θύνοντας (καὶ εὐθυ)νομ(έν)ους, πικρίᾳ (καὶ ἐπ)ηρείᾳ ἐστὶ χαριζομέν(ων) ἀνθρώπων. τοὺς (γ)ὰρ ἐπισήμους αὐτῶν εὐθυνκότητας μὲν ποτε κα(ῖ) α)ὐτοὺς ὑπεσχηκότη(ας) ε(ὐθ)ύνα(ς) καὶ παρε(ιλ)ήφ(α)μ(ε)ν καὶ (ὁ πολ)ιτικός φιλεῖ βίος τὰ τ(οια)ῦτα π(άσχε)ιν τε καὶ πράττειν κα .. ογ . νημενο

115 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 208 Sudh.*

εἰ δὲ μόνος Διογ (ἐν η)ς δῆμον ἰστόρηκε (πραγ)ματ(ικὸν) μὲν αὐτῶν ο(ὐδ)έν(α λαβό)ντα, διὰ παντὸς δὲ πρ(ὸς χ)ά(ριν) ὁμιλ(ο)ῦντας καὶ τό(γε) θεωρικὸν δ(ιδόν)τας (ἢ κ)ατ' ἄλλον τρό(π)ον (τ)ὰ (κοινὰ) δια(νέμον)τα(ς), ἴσ(ως βέλ)τιο(ν ἔχ)ομ(εν) οἱ μηδ(ἐ)ν ἱστο(ρηκ)ότες τ(ῶν περὶ τοὺς (ῥή)τ(ορας τὸ μ)ἐ(ν) γὰρ ἐ(νί)ους τοιούτου(ς γε)γονέν(αι, π)ολλοὺς δὲ καὶ πραγματικά (συ)μβεβου(λε)υκέναι καὶ δι(άνο)ι(αν) ἐνβρι(θ)εστέραν ἔχοντ(α καὶ μ)ετὰ παρῥησίας πολλῆ(ς πεπολιτ)εῦσθαι καὶ πεπ(ολεμηκέν)αι τοῖς τὰς νεμή(σεις τῶ)ν κοινῶν εἰσηγου(μένοι)ς, καὶ τὰς ἱστορίας ἐδο(ξά)ζομεν ἡμῖν μαρτυρήσειν.

116 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 209 Sudh.*

ἀκ(ο)λούθως δὲ τούτοι(ς)· „ἱκανόν, (φ)ησίν, εἶναι δεῖ τὸν πολιτικὸν ἄρχειν τὰς κατὰ πόλι(ν) ἀρχάς, ῥήτω(ρ) δ' οὐ δύναται“ etc. col. VII, 7. οὐ μ(ή)ν ὅ γε τῆς ἰδιωτέρας τυν(χά)νων προσηγορίας πολιτικὸς ἐπὶ τὸν (στρα)τηγεῖν δυν(άμ)ενον καὶ ναυαρχεῖν (ἐπι)διατείνει

117 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 210 Sudh.*

ἔτι καταγελά(στω)ς φησίν „τῆς μὲν ῥητορικῆς ἀν(τι)ποιουμέν(ης) οὐ (π)αν(τὸ)ς τοῦ (π)ολιτικοῦ καὶ οὐ .. νου, τοῦ δ' ἰδί(ως) καὶ κ(α)τὰ πό(λεις) συμβουλευ(εῖν) deest unus versus τὸν σοφ(ὸν) (ἄ)ρχειν (ἀπάσας) τὰς κ(α)τὰ πόλιν ἀρχάς post tres versus;) οὐ μόνον (τὴν) αν φρόνησιν ἐξ εν, οὐδὲ μόνον(ν) ἀγα(θ)ός ἐσ(τιν) διαλεκτικὸς καὶ γραμματικὸς καὶ ποητῆς καὶ ῥήτωρ καὶ τε(λείως) μεθοδικὸς ὁ καλὸς ἐπὶ πάσα(ις) γέγον(εν) ταῖς τέχν(αι)ς, (ἀλλ)ὰ καὶ πρὸς τῷ συ(μ)φέροντι τῶν π(ό)λεων· (οὐδὲ τοῖς οἰκοῦσι τ)ὰς Ἀθήνας (μό)νο(ν) ἢ Λακεδαιμόνα συ(πο)λ(ι)τε(ύει)· ἀ(φρ)όνων γὰρ πολιτ(εῖα) οὐκ ἔσ(τιν) οὐδὲ νόμος· ἀλλὰ τῷ ἐκ (θ)εῶν καὶ σο(φ)ῶν συστήματ(ι, ἢ) καὶ βα(σιλ)ε <ὐ> <ς> εἶν(αι) λέγεται καὶ στρατηγὸς κ(αὶ) κατὰ (γῆ)ν καὶ κατὰ θάλα(τταν) καὶ ταμίας καὶ πρά(κτωρ) καὶ τ)ὰς ἄλλας κατὰ τρόπον (οἰκο)νομεῖν ἀρχάς, ἐπειδὴ (τὸν) πολιτικὸν ἐξ ἀνάγκης δεῖ καὶ τὴν ἀπάντων τ(ού)των ἔχειν ἐπιστήμην.

118 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 214 Sudh.*

τ(οὺς) μὲν ἀπο(τέμ)νεσθαι τὸ συμβουλευτικὸν αὐτ(ῆς) μέρος(ς), τοῦ(ς) δὲ τὸ δικα(νικόν), το(ὺς) δὲ τὸ κατὰ τὰς ἀρχά(ς) ἔμπειρον, ὡς ἐπὶ ἱατρ(ικῆς) ἔχει (κ)αὶ ζωγραφί(ας) καὶ τινω(ν) ἄλλω(ν) (τ)εχνῶν· καὶ τοὺς περὶ Δη(μο)σθ(έν)ην(ν) καὶ Δημάδην τὸ συμβουλευτικὸ(ν) καὶ δικαν(ικὸν)ν εἶδος ἐκπεπονηκ(ότα)ς εἰκό(τω)ς ὑπ(ὸ) τ(ῶν) (Αθ)ην(αί)ων οὐκ ἐνπ(ιστεύεσθ)αι (τὸ) μέρος, οὗ τ(ῆ)ν (ἐμπειρία)ν οὐκ ἔσχον.

119 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 216 Sudh.*

πρὸς) τὸ καλῶς πρεσβ(εύειν) συνεργε(ῖ)ν τὴν ῥητορικὴν. „Λακεδαιμόνιοι, φησίν, καί(ερ) ἐκπαίζοντες αὐτήν, δι(ὰ) τῆς τυχοῦση(ς) ἐντε(ύξεω)ς οἰκονομ(οῦ)νται π(ᾶν) ὃ θ(έ)λουσιν.“ (πρ)ῶτον μ(ὲν) οὖν) οὐ δώσει τις οἰκονομεῖ(σθ)αι πᾶ(ν) ὃ θ(έ)λουσιν Λακε(δ)αι(μ)ονίους ἀπὸ τ(ῆς) τυχοῦσης (ἐ)ντεύξεως, οὐδ' ε(ἰ)δ(έν)αι (φ)ήσεται καλῶς πρεσβ(εύειν), καὶ παρὰ ταύτην τὴν (αἰτ)ίαν οὐκ εἰδέναι, διότι (τ)ῆς (ῥ)ητο(ρ)ικῆς οὐκ (ἐπ)εμελή(θ)ησα(ν), ἀλλ' ὑπὸ Διογένους εἰκῇ (τα)ῦτα περιφ(έρεσθ)αι· κᾶν) συγχωρηθῇ δὲ ἐ(πι)ε(τευ)χέναι κ(α)τὰ πρε(σβείας) αὐ(τούς), ἀλλὰ π(ὼς) δέδεικται γ(ε)ίνεσθ(αι) αὐτοὺς οὕτως ἀπείρους τῆς (ῥητορικῆς) ὥστ' ἐ(κπ)α(ί)ζειν (αὐτήν

120 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 218 Sudh.*

ἐ)άν τε διὰ τοῦ(το) μὴ φῆ) τὴν πολιτικὴν ῥη(τορικ)ὴν εἶν(αι) πάντως, ἐπειδὴ (τι)νες οὐκ ὄντες ῥήτορες καλῶς πρ(ε)σβεύ(ουσιν), τό(γε) τὴν ῥητορικὴν οὐκ εἶναι καὶ πολιτικὴν (πῶ)ς προσῆκται;

121 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 218.*

„ν(ῆ) Δ)ί' ἀλλὰ καὶ Ἀθηνα(ῖο)ι κα(ί)περ ὄντε(ς) φιλορήτορες(ς) ἤδη) προσκόπτουσι ταῖς περὶ(όδοις) καὶ τοῖς (τ)έχνης (καὶ) διδασκαλεί(ου) ῥητορικοῦ π(ρο)σβάλλο(υσι)ν.“ γελοῖον μὲν τὸ ν(ῦ)ν λέγειν προσκόπ(τ)ειν Ἀθηναίους τούτοις.

122 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 220 Sudh.*

λέγειν, ἀ(λλ' ε)ῖσιν (καὶ) φιλόσοφοι, (οἷστ)ισιν ἔθος ἐστὶν φλυαρεῖν ὥσπερ σοὶ καὶ Κριτολάωι, σαφῶς λέγοντος ἄκουσον· „ἢ γ' ἐνπειρία τῶν πολιτικῶν ῥητόρω(ν), τὸ συνέχον ἔχου(σα) κεί(με)νον ἐν εὐκαιρίας στο(χασμ)ῶι καὶ διδάσκει πολ(λάκ)ις μὲν ἐ(κ)τείνειν μα(κρ)οὺς λόγους, πολλάκις δὲ βα(ι)ά τινα διαλεχθῆναι, πο(λλ)άκις δὲ μὴδὲ διᾶρα(ι) τὰ (χείλ)η.“ παρα(ι)ρούμενος οὖ(ν) ἐκ) τῆς ἐπιστήμ(ης) καὶ τ(ῆς) ἐνπειρίας (τὰ) μάλιστα παρα(διδ)όμενα, (ἐ)πει καὶ τινὲς ἀστοχοῦσ(ιν), αὐτὸ(ς) γελοῖ(ό)ς ἐστιν.

123 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 220, 25.*

„ἀλλ' εἰ δύνανται συλλυῖσαι(ι πό)λεις καὶ συμμάχους ποιῆσαι, γνωρίμους δια(φερο)μένους καὶ (γ)υναι(κα) πρὸς ἄνδρα (σ)τασιά(ζουσαν ἢ ἐρ)αστ(ήν) πῶς οὐχ οἷοί τε διαλλ(άτ)τειν πρὸς τ(ὸν ἐρώ)μεν(ο)ν καὶ πῶς ἄ ε(σθαι) φιλίαν; τ(ῆς γὰρ αὐτ)ῆς ἐ(στιν) ἐνπειρί(ας ἔ)να πρὸς ἕνα οἰκειῶσαι κα(ὶ πλήθη), καθάπερ τῆς αὐτῆς ἐνπειρί(ας) μίαν λύραν πρὸς ἐ(τέ)ραν σύμφωνον ποιῆ(σαι) καὶ πολλὰς πρὸς πολλὰς.

124 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 224 Sudh.*

„καὶ μὴν νῆ Δία, φησὶν, εἴ(ς ἡ) οὐδ(εῖς) μνημονεύεται τούτω(ν) πεπρεσβευκῶς ἐπὶ (τῷ) συμφέροντι τῆς πατρίδος.“) p. 225. „ἀλλ' οὐ(δὲ) εἴς, φησὶν, ἱστορή(τ)αι τούτων πολίτης ἀγα(θὸς) γενόμενος.“) col. XX. πολίτου πολιτικός .. α .. νητα . δαίος, εἰ δὲ π(ολιτικ)όν, οὐ μόνον, φήσ(ω), τῶν ῥητόρων ἀλλὰ καὶ τῶν τ(ὰς) πόλεις κατοικούντων(ν οὐ)κ ὀλ(ίγοι) χωρὶς φιλοσο(φί)ας ἄνδρες (γεγ)όνασιν πολι(τικοί· οἱ) μὲ(ν γ)ὰρ ἄφ(ρ)ονε(ς) πάν)τες (εἰ)σὶν ἄθλιοι, χρηστ(ὸς) δ' οὐδὲ εἷς οὐδ(ὲ ἡ)μερος (οὐ)δὲ φιλόπα(τρὶς οὐ)δὲ τὰς ἄλλα)ς δημῶδ(εις) ἀρε)τὰς ἔχων, μὴ τι δ)ῆ (τ)ὰς τελε(ί)ους. καὶ προσε(νην)εγμέν(ων τῶν) τοιού(των ἐκ) φύσεώς (τινα) καὶ ἀγω(γῆς), ἔστ(αι) σ(υν)δεδομέ(νον) τὸ χ(ωρὶς) φιλοσο(φίας) (πολιτικ)οὺς δύνασθαι γενέσθαι (τινάς· ὥς τε) πῶς πολι(τικὸς) ο(ὐ)κ ἔσ(τα)ι ῥήτωρ χω(ρὶς) φιλ(οσο)φίας;

125 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 226 Sudh.*

„ὅθ(ε)ν) μὲν μ(ὴ κ)αλῶς προστ(ή)σεσθαι τὸν ῥήτορα τῆς πατρίδ(ος), κἂν ἔχη τὴν ἐνπειρί(α)ν, ἄνευ φιλοσοφίας λέγο(μεν).“)—Πε(ρι)κλῆς τοίνυν, ὃν (ἔφη) ἀν(εκ)τότατον γε(γ)ο(νέναι τῷ)ν ἄλλων ῥητό(ρων), ὅτι Ἀναξ)αγόρου καὶ (ἄλλων τινῶν) ἤκουσεν, φι(λοσο)φοίς) μὲν ἴσως παρέβαλε, Στωῖ(κ)οῖς δ' ο(ὐ)δα(μ)ῶς, ἀλλὰ κα(ὶ τ)ὰς ἐναντίας ἐσ(χ)ηκ(όσιν) δ)όξας ὑπὲρ τῶν ὄλ(ων)· μόνον δὲ (κα)τὰ Διο(γέ)νην ἢ Στωῖ(κ)ῇ (π)οιεῖ πο(λίτ)ας ἀγα(θούς)

126 *Philodemus de rhetorica Vol. II p. 228 Sudh.*

(Ζήν)ω)νος καὶ Κλε(άνθους) καὶ Χρ(υσίππου) καὶ τῶν τ(οιού)τ(ω)ν ἀπάντων. ἀλλὰ γὰρ οὐ(χὶ) προσεδρεύειν (χρῆ) ἐπὶ πλέον) τοῖς Διογένους (λόγοις· καὶ) γὰρ οὐ(τ') ἀκριβὲς ο(ὕτε ..) τ τι (γρ)άφων (φαίνε)ται